EUROOPA
KOMISJON

Brüssel, 4.9.2013
COM(2013) 615 final

2013/0306 (COD)

Ettepanek:

EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU MÄÄRUS

rahaturufondide kohta

(EMPs kohaldatav tekst)

{SWD(2013) 315 final}
{SWD(2013) 316 final}

SELETUSKIRI

1. ETTEPANEKU TAUST

Rahaturufondid on finantseerimisasutuste, äriühingute ja valitsuste jaoks lühiajalise finantseerimise olulised allikad. Euroopas kuulub rahaturufondide portfellidesse ligikaudu 22 % riikide või ettevõtlussektori emiteeritud lühiajalistest võlaväärtpaberitest. Rahaturufondide portfellidesse kuulub 38 % pangandussektori emiteeritud lühiajalistest võlakohustustest.

Nõudluse poolel on rahaturufondid lühiajalised rahavoogude juhtimisvahendid, mis tagavad suure likviidsuse, hajutatuse ja stabiilse väärtuse ning turupõhise tootluse. Rahaturufondide võimalusi kasutavad peamiselt äriühingud, kes soovivad üleliigset raha lühiajaliselt investeerida, näiteks kuni mõne suurema väljaminekuni, nagu palkade maksmine.

Seega moodustavad rahaturufondid otsustava tähtsusega lüli lühiajalise raha nõudluse ja pakkumise vahel. Rahaturufondid, milles hallatakse ligikaudu triljoni euroni küündivaid varasid, esindavad sellist fondide kategooriat, mis erineb kõikidest muudest usaldusfondidest. Enamik rahaturufonde (ligikaudu 80 % varadest ja 60 % fondidest) tegutsevad vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeeringuks loodud ettevõtjate (eurofondide) direktiivis 2009/65/EÜ ette nähtud reeglite järgi. Ülejäänud rahaturufondid oleksid pidanud alates 2013. aasta juulist tegutsema alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate direktiivi 2011/61/EL alusel. Keskmine rahaturufond on oluliselt suurem kui keskmise eurofond. Näiteks võib rahaturufond küündida 50 miljardi euroni. Rahaturufondid asuvad mõnes üksikus liikmesriigis, kusjuures Prantsusmaa, Iirimaa ja Luksemburg moodustavad rohkem kui 95 % turust. Sellest hoolimata on turg teiste riikidega tihedalt seotud piiriüleste investeeringute ja investorite suure osakaalu ning rahaturufondi ja sponsori üksteist mõjutavate piiriüleste sidemete tõttu, kuna sponsorid asuvad peamiselt riigis, mis ei ole rahaturufondi asukohariik.

Rahaturufondide süsteemse vastastikuse seotuse tõttu nii pangandussektori kui ka ettevõtete ja riigi rahandusega on rahaturufondide tegevus olnud varipanganduse valdkonnas tehtava rahvusvahelise koostöö keskmes. Finantsstabiilsuse nõukogu (FSB) ja muud institutsioonid, nagu Rahvusvaheline Väärtpaberijärelevalve Organisatsioon (IOSCO) ja Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu, analüüsisid finantssektorit ning jõudsid järeldusele, et teatavad tegevused ja üksused olid süsteemse tähtsusega, kuid reguleerivad asutused ei pööranud neile piisavalt tähelepanu. Varade valitsemise sektoris peeti rahaturufonde süsteemselt olulisteks. Euroopa Parlament võttis 2012. aasta novembris vastu resolutsiooni varipanganduse kohta, milles ta kutsus komisjoni üles esitama ettepaneku, mis keskenduks eelkõige rahaturufondide küsimusele[1].

Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu esitas rahaturufondide tegevusega kaasnevate süsteemsete riskide põhjaliku analüüsi. Eelkõige olid tema soovitused seotud rahaturufondide stabiilsuse ja likviidsusega ning sisaldasid ka täiendavaid läbipaistvuse ja aruandluseeskirju. Kõnealuseid soovitusi on suures osas kajastatud komisjoni ettepanekus ning samal ajal on võetud arvesse ka nende soovituste võimalikku negatiivset mõju Euroopa majanduse rahastamisele.

Rahaturufondid on investoritele mugavad vahendid, kuna pakuvad pangahoiustega analoogseid võimalusi: kohene juurdepääs likviidsusele ning väärtuse suhteline stabiilsus. Nende omaduste tõttu peavad investorid rahaturufonde turvaliseks ja suuremat hajutatust

[1] Euroopa Parlamendi 20. novembri 2012. aasta resolutsioon varipanganduse kohta (2012/2115(INI)).

pakkuvaks alternatiiviks pangahoiustele. Tegelikult on rahaturufondid klassikalised investeerimisfondid, millega kaasnevad mis tahes fondiinvesteeringutega seotud tururiskid. Seega, kui varade hinnad, millesse rahaturufondid on investeerinud, hakkavad langema, eelkõige halvenenud turutingimustes, ei saa rahaturufond alati kinni pidada lubadusest investoritele emiteeritud osakuid või aktsiaid koheselt tagasi võtta ning säilitada nende väärtus. Mõnel fondi sponsoril (peamiselt pangad) võib olla võimalik aktsiate väärtust sponsortoetuse abil säilitada, samas kui teistel (peamiselt varahaldurid) ei pruugi selleks kapitali olla. Rahaturufondi poolt investorile pakutava igapäevase likviidsuse ja rahaturufondi portfelli varade vahel esineva likviidsuse lõpptähtaegade mittevastavuse tõttu ei pruugi kohene tagasivõtmine olla alati võimalik. Sageli rõhutatakse stabiilse tagasivõtmishinna säilitamise lubadust AAA reitinguga. Negatiivne aspekt on see, et niipea kui investorid tajuvad ohtu, et rahaturufondid ei pruugi kinni pidada lubadusest tagada likviidsus ja stabiilne tagasivõtmine igal ajal, nõuavad nad tagasivõtmist, mis põhjustab tõenäoliselt nn investorijooksu.

Investorijooksu iseloomustab tagasivõtmistaotluste massiline ja ootamatu esitamine suure hulga investorite poolt, kelle eesmärk on vältida kahjusid ja võtta oma vara tagasi võimalikult kõrge hinnaga. Investorijooks on süsteemselt oluline, sest see sunnib rahaturufonde oma varasid kiiresti müüma, et rahuldada esitatud tagasivõtmistaotlusi. Tagasivõtuspiraal ise kiirendab fondi vara puhasväärtuse vähenemist, võimendades seeläbi vara puhasväärtuse üldist langust ning suurendades kartust, et rahaturg tervikuna on ebastabiilne. Kuna rahaturufondidel on pankade, äriühingute ja valitsuste lühiajalisel rahastamisel keskne osa, võib investorijooks tuua kaasa laiema ulatusega makromajanduslikke tagajärgi. Pankade vara moodustab rahaturufondidele antud triljoni euroni ulatuvatest finantsinstrumentidest suurima osa (85 %), valitsuste osakaal on ligikaudu 10 % ja äriühingute oma ligikaudu 5 %. Valitsused ja väga suured äriühingud kasutavad rahaturgu lühiajaliste laenude saamiseks paralleelselt panga krediidiliinidega.

Investorijooksuga seotud probleemid on süsteemset laadi, sest: 1) rahaturufondid on tihedalt seotud reaalmajandusega (rahaturufondidel on oluline osa majandusüksuste lühiajaliste finantsvajaduste rahuldamisel, kasutades rahastamisvahendina rahaturgu), 2) rahaturufondid on seotud sponsoritega. Lisaks sellele on rahaturufondides toimuvatel investorijooksudel ka investorite kaitsega seotud aspekt, sest hilisemad tagasivõtjad (tavaliselt erainvestorid) on varasemate tagasivõtjatega võrreldes ebasoodsamas olukorras.

Neid probleeme käsitletakse kavandatud määruses. Määrusega kehtestatakse ühised standardid rahaturufondide likviidsuse suurendamiseks ja nende struktuuri stabiilsuse tagamiseks. Päevase ja nädalase tähtajaga likviidsete varade miinimumtaseme tagamiseks kehtestatakse ühtsed eeskirjad. Kehtestatakse ühtlustatud põhimõtted, mis tagavad fondi valitsejale parema ülevaate investoribaasist. Samuti võetakse kasutusele ühised eeskirjad, millega tagatakse, et rahaturufondid investeeriksid kvaliteetsetesse ja hästi hajutatud kõrge krediidikvaliteediga varadesse. Need meetmed tagavad fondile investorite tagasivõtmise taotlustega toimetulemiseks piisava likviidsuse.

Rahaturufondi stabiilsus tagatakse sellega, et varade jaoks, millesse rahaturufondid investeerivad, luuakse selged ja ühtlustatud hindamiseeskirjad. Nimetatud hindamiseeskirjad viitavad selgelt asjaolule, et rahaturufondid on tavalised usaldusfondid, millesse investeeritud varad sõltuvad hinnakõikumistest.

Teatavatel rahaturufondidel on võimalik säilitada varade hindamise arvestusmeetod, mis tagab stabiilse emiteerimis- ja tagasivõtmishinna tingimusel, et nad moodustavad piisava rahareservi. Selle nn puhasväärtuse puhvri eesmärk on leevendada kapitaliturgudele omaseid turuliikumisi. Puhver peaks ära hoidma ka olukorra, kus sponsorid ei ole valmis selleks, et

nende rahaturufondid võivad vajada välist tuge. Puhver moodustab 3 % rahaturufondi valitsetavate varade koguväärtusest. Kriisi ajal vaadeldud sponsortoetuse juhtudest (USA rahaturufondide puhul 123 juhtumit) ületas toetus 3 % vaid kolmel korral. Kui reservfond Reserve Primary Fund oma kohustused 2008. aastal täitmata jättis, kaotas ta Lehmani varadega seotud 1,5 %-se riskipositsiooni tõttu 3 % oma varadest. Puhver ei anna püsiva puhasväärtusega aktsiate omanikele täit garantiid, kuid nimetatud määr aitab leida tasakaalu fondivalitsejate rahastamisvõimaluste ja vajaduse vahel jõulise ja ohutu püsiva puhasväärtuse mudeli järele. Rahaturufondile tekkivad kulud sõltuvad iga valitseja finantseerimiskuludest. Need kulud võivad jääda vahemikku 3 % kuni 10 % aastas. Kohaldades seda 3 % suuruse puhvri suhtes, suureneksid valimistasud aastas 0,09 % kuni 0,30 %. Eeldatakse, et osa sellest kulude kasvust kannab valitseja ning ülejäänu kandub investoritele. Tasu suurenemine mõjutab tootlust, mida investorid võivad saada rahaturufondidesse investeerides, kuid samal ajal saavad nad kasu tootest, millel on täiendav kaitsekiht alusvara turu liikumiste eest.

Lisaks nimetatud sätetele tagab ühine reitingueeskiri, et fondivalitsejad ja investorid ei lähtuks välistest krediidireitingutest, mis võib reitingu alandamise puhul mõjuda negatiivselt rahaturu toimimisele. Nimetatud meetmetega kaasneb suurema läbipaistvuse nõue, millega tagatakse, et investor saab õigesti aru oma investeeringuga seotud riskist ja tootlusest.

Kavandatav määrus tugineb eurofondidele tegevusloa andmiseks kehtestatud menetlusele, mida on ühtlustatud eurofondide direktiiviga. Määrusega kehtestatakse alternatiivsetest investeerimisfondidest rahaturufondidele tegevusloa andmise ühtlustatud menetlus, sest alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate direktiivis on jäetud alternatiivsete investeerimisfondidele tegevusloa andmine liikmesriikidele. Alternatiivsetest investeerimisfondidest rahaturufondide ühtlustatud menetlus vastab eurofondidele tegevusloa andmise ühtlustatud menetlusele. Fondide valitsejate reguleerimist jätkatakse eurofondide või alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate direktiividega, kuid käesoleva määruse reguleerimisalasse jäävad valitsejad ja fondid peavad järgima täiendavalt konkreetse rahaturufondi toote-eeskirju.

Ühtlustatud eeskirjade eesmärk on kaitsta siseturu terviklikkust ja suurendada selle stabiilsust, et minimeerida uue kriisi mõju. Investorid õpivad tundma reguleeritud toodetega seotud riske ja liidu rahaturufondidega seotud homogeensete investeerimisvõimaluste usaldatavust. Ühtlustatud toote-eeskirjadest saavad kasu kõik Euroopa fondide valitsejad. Rahaturuinstrumentide emitendid saavad kasu stabiilsemast keskkonnast, mis säilitab rahaturufondide rahastamisvahendi rolli.

2. KONSULTEERIMINE HUVITATUD ISIKUTEGA JA MÕJU HINDAMINE

2.1. Konsulteerimine huvitatud isikutega

Komisjon on pidanud alates 2012. aasta algusest ulatuslikke konsultatsioone paljude organisatsioonide esindajatega. Seda on tehtud mitmete kahe- ja mitmepoolsete kohtumiste, ühe varipangandust käsitlenud avaliku konsultatsiooni, ühe varade valitsemise teemasid, sealhulgas rahaturufonde käsitlenud avaliku konsultatsiooni ja varipangandust käsitlenud konverentsi raames. Selle käigus on komisjon saanud palju teavet rahaturufondide turu ja selle erinevate segmentide toimimise kohta ning kuulanud arvamusi lahendamist vajavate probleemide ja võimalike lahenduste kohta.

2.1.1. Varipangandust käsitlev roheline raamat

Vastukaja rohelisele raamatule andis Euroopa varipangandussektorist ülatusliku ülevaate. Selle põhjal oli võimalik koostada konkreetsemad küsimused rahaturufondide toimimise kohta, mida käsitleti 2012. aasta juulis alanud varade valitsemist käsitlenud avaliku

konsultatsiooni käigus. Rahaturufondide teemat käsitleti ka 2012. aasta aprillis ELi ja USA sidusrühmade osalusel toimunud konverentsil. Õigusloome ja valdkonna esindajad moodustasid rahaturufondidega tegeleva toimkonna, kus tutvustasid oma seisukohti seoses vajadusega reformida ELi rahaturufondide turgu.

2.1.2. Konsulteerimine varade valitsemise teemal

Rahaturufondide peatükki tutvustati erinevaid varade valitsemise teemasid käsitlenud laiemal avalikul konsulteerimisel, mis algas 26. juulil 2012 (konsulteerimine lõpetati 18. oktoobril 2012). Komisjoni talitused said rahaturufondide kohta 56 vastust.

2.2. Mõju hindamine

Komisjon korraldas kooskõlas parema õigusloome põhimõttega erinevate poliitikavalikute mõju hindamise. Rahaturufondide likviidsuse ja stabiilsuse tagamiseks analüüsiti kokku 16 poliitikavalikut. Kõiki neid valikuid analüüsiti üldeesmärkide alusel, milleks on edendada finantsstabiilsust ühtsel turul ja tõhustada rahaturufondide investorite kaitset, ning samuti käesoleva algatuse konkreetsemate eesmärkide alusel, milleks on: i) hoida ära ohtu, et negatiivsed mõjud kanduvad üle reaalmajandusele, ii) hoida ära ohtu, et negatiivsed mõjud kanduvad üle sponsorile, ja iii) vähendada ebasoodsat mõju hilisematele tagasivõtjatele, eelkõige tagasivõtmise korral halvenenud turutingimustes.

Analüüsiti ka mõju, sealhulgas kulu ja tulu erinevatele sidusrühmadele, investoritele, varahalduritele, lühiajaliste võlakohustuste emitentidele ja sponsoritele. Analüüside põhjal toetatakse rahaturufondide tõhusama raamistiku loomist, mida iseloomustab suurem likviidsus ja stabiilsem struktuur. Eelistatud valik toob eeldatavalt kasu rahaturufondidele ja rahaturule üldiselt, parandades nende vastupidavust halvenenud turutingimustes. Selle tulemuseks on stabiilsem rahaturu keskkond Euroopas, mis toob kasu investoritele, lühiajaliste võlakohustuste emitentidele ning rahaturufonde spondeerivatele pankadele.

Siseturu ja teenuste peadirektoraadi talitused kohtusid 16. jaanuaril 2013 mõjuhindamiskomiteega. Komitee analüüsis mõjuhinnangut ja esitas oma positiivse arvamuse 18. jaanuaril 2013. Kohtumise käigus esitasid komitee liikmed siseturu ja teenuste peadirektoraadi talitustele oma märkused mõjuhinnangu sisu parandamise kohta, mille alusel tehti lõplikusse versiooni mõned muudatused. Parandatud on probleemi määratlust, et pakkuda üksikasjalikumat teavet rahaturufondide turgude kohta ning selle kirjeldust on täiendatud liidu näidetega, mis selgitavad eelkõige probleemide piiriülest mõõdet. Eesmärgid ja kindlakstehtud probleemide lahendusvõimalused on paremini seotud ning kasutatud on tegevuseesmärke, mis on paremini mõõdetavad. Üksikasjalikumalt on selgitatud mõju investoritele ja kavandatud meetmega kaasnevaid nõuete täitmisega seotud kulusid. Paremini on kirjeldatud ka mõju liikmesriikidele ja rahvusvahelisele õiguslikule sidususele. Süsteemselt on tutvustatud sidusrühmade seisukohti, eelkõige poliitikavalikuid analüüsivates ja võrdlevates jaotistes.

3. ETTEPANEKU ÕIGUSLIK KÜLG

3.1. Õiguslik alus and õigusliku vormi valik

Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 114 lõige 1 loob õigusliku aluse määrusele, millega kehtestatakse ühtsed nõuded, mille eesmärk on tagada siseturu toimimine. Toodete usaldatavusnõuetega kehtestatakse rahaturufondidega seotud riskide piirid. Seega ei reguleerita nendega juurdepääsu varade valitsemisele, vaid viise, kuidas seda tehakse, et tagada investorite kaitse ja finantsstabiilsus. Need toetavad siseturu nõuetekohast ja ohutut toimimist.

Siseturu terviklikkuse saavutamiseks luuakse kavandatava õigusliku meetmega rahaturufondide õigusraamistik, et tagada rahaturufondide investorite parem kaitse ning tugevdada finantsstabiilsust negatiivsete mõjude ülekandumise riski vältimise kaudu. Kavandatud sätted on otseselt suunatud fondi piisava likviidsuse tagamisele, et tulla toime investorite tagasivõtmistaotlustega, ning rahaturufondide struktuuri ohutuse kindlustamisele ebasoodsates turutingimustes. Määrust peetakse kõige sobivamaks õigusaktiks, et kehtestada ühtsed nõuded, mille raames tegeleda muu hulgas kõlblike varade, investeeringute hajutamise eeskirjade, krediidi-, intressimäära ja likviidsusriskidega seotud eeskirjade ning nõuetega, mis on seotud tegevusloa andmisega fondidele, mis kavatsevad hakata tegelema rahaturule investeerimisega. Tegemist on peamiselt usaldatavusnõuetega, mille eesmärk on muuta Euroopa rahaturufondid turvalisemaks ja tõhusamaks, leevendades süsteemse riskiga seotud probleeme.

Tegevuse alustamist fondivalitsejana reguleeritakse eurofondide direktiivi või alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate direktiiviga. Valitsejate tegevuse suhtes kohaldatakse jätkuvalt alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate direktiivi ja eurofondide direktiivi, kuid eurofondide raamistikus sisalduvaid toote-eeskirju täiendatakse käesolevas uues määruses esitatud toote-eeskirjadega.

3.2. Subsidiaarsus ja proportsionaalsus

Riikide regulatiivsed lähenemisviisid piirduvad asjaomase liikmesriigiga. Rahaturufondi toote- ja likviidsusprofiili reguleerimine riiklikul tasandil toob kaasa riski, et erinevad tooted müüakse rahaturufondidena. See tekitaks investorites segadust ning takistaks kogu liitu hõlmavate võrdsete võimaluste teket nende jaoks, kes pakuvad rahaturufonde kutselistele või jaeinvestoritele. Samuti suurendaksid rahaturufondi olulisi näitajaid käsitlevad erinevad riikide lähenemisviisid negatiivse mõju piiriülese ülekandumise ohtu, eelkõige kui emitendid ja rahaturufond asuvad erinevates liikmesriikides. Kuna rahaturufondid investeerivad paljudesse finantsinstrumentidesse kõikjal ELis, võib ühe rahaturufondi maksejõuetus (mis on tingitud ebapiisavast reguleerimisest riiklikul tasandil) mõjutada valitsuste ja äriühingute rahastamist kõikjal Euroopa Liidus.

Kuna paljude Euroopas rahaturufonde pakkuvate ettevõtjate asukoht on mõnes muus liikmesriigis kui see, kus fonde turustatakse, on tõhusa raamistiku loomine negatiivse mõju piiriülese ülekandumise ennetamiseks ülioluline. Samuti tuleks vältida rahaturufondi ja tema muus liikmesriigis asuva sponsori vahelist negatiivse mõju piiriülest ülekandumist. Probleem muutub eriti teravaks siis, kui sponsor asub liikmesriigis, kellel ei pruugi olla eelarvelisi vahendeid, et aidata makseviivitusse sattunud sponsorit.

Proportsionaalsuse puhul püütakse ettepanekuga saavutada asjakohane tasakaal kaalul oleva avaliku huvi ja kavandatud meetme kulutõhususe vahel. Eri isikute suhtes kohaldatavad nõuded on hoolikalt kavandatud. Võimaluse korral on nõuded välja töötatud miinimumstandarditena (nt päevane ja nädalane likviidsus, emitendi kontsentratsiooni piirmäärad) ning regulatiivsed nõuded on koostatud nii, et need ei häiriks liialt olemasolevaid ärimudeleid (nt kehtestades asjakohase üleminekuperioodi, enne kui rahaturufondi vara puhasväärtus tuleb kõikuvaks muuta või lastes ettevõtjatel valida rangemate kapitalinõuete ja nende rahaturufondi vara puhasväärtuse kõikumise vahel). Eelkõige on nende nõuete kavandamisel lähtutud vajadusest saavutada tasakaal investorite kaitse, negatiivsete mõjude piiriülese ülekandumise vältimise, turgude tõhususe, Euroopa majanduse rahastamise ning majandusele tekkivate kulude vahel.

3.3. Mõju põhiõigustega seotud küsimustele

Ettepanekul on mõju seoses kahe Euroopa Liidu põhiõiguste hartas sätestatud põhiõigusega, nimelt ettevõtlusvabaduse (artikkel 16 ja 22) ja tarbijakaitsega (artikkel 38).

Eespool nimetatud põhiõiguste teatavat piiramist põhjendav üldiste huvidega seotud eesmärk on tagada turu terviklikkus ja stabiilsus. Ettevõtlusvabadust võib mõjutada vajadus järgida konkreetseid eesmärke, milleks on piisava likviidsuse tagamine, negatiivse mõju ülekandumise riski ennetamine ning investorite huvide kaitse edendamine. Ettepanekus järgitakse siiski nimetatud põhivabaduse põhimõtet täielikult. Kavandatavad uute eeskirjadega toetatakse üldiselt õigust tarbijakaitsele (artikkel 38), austades põhiõigusi ja järgides põhimõtteid, mida on tunnustatud Euroopa Liidu põhiõiguste hartas ning mis on sätestatud Euroopa Liidu toimimise lepingus.

3.4. Ettepaneku üksikasjalik selgitus

Rahaturufonde käsitleva määruse ettepanek koosneb üheksast peatükist.

3.4.1. I peatükk: Üldsätted (artiklid 1–6)

I peatükis käsitletakse selliseid üldiseid sätteid nagu kavandatavate eeskirjade reguleerimisese ja -ala, mõisted, rahaturufondidele tegevusloa andmine ning kavandatava määruse ja direktiivides 2009/65/EÜ (eurofondide direktiiv) ja 2011/61/EL (alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate direktiiv) sätestatud olemasolevate eeskirjade vastastikune mõju.

Artiklis 1 määratletakse kavandatava määruse reguleerimisese ja -ala, sätestades et määrust kohaldatakse kõikide liidus asutatud, seal valitsetavate ja/või turustatavate rahaturufondide suhtes, ning määratakse kindlaks, et määruse nõuded on ammendavad, mis tähendab seda, et need ei jäta võimalust täiendavaks ülereguleerimiseks riiklikul tasandil. Rahaturufondid on eurofondid või alternatiivsed investeerimisfondid, mis investeerivad lühiajalistesse finantsinstrumentidesse ning millel on konkreetsed eesmärgid. Artikkel 2 sisaldab põhimõisteid, mida on vaja kavandatud määruse ühetaoliseks kohaldamiseks. Artiklis 3 nõutakse, et ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjatele antaks tegevusluba selgesõnaliselt kui rahaturufondile, kas eurofondile tegevusloa andmise ühtlustatud menetluse osana või järgides artiklis 4 alternatiivsete investeerimisfondide suhtes kehtestatud uut ühtlustatud menetlust. Artikliga 5 reserveeritakse nimetus „rahaturufond” vaid määrust järgivate fondide tarvis. Artiklis 6 kirjeldatakse olemasolevate eurofondide ja alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate direktiivide ning uue rahaturufondide määruse eeskirjade koostoimet, eelkõige sätestades, et määruse järgimise peab tagama rahaturufondi valitseja.

3.4.2. II peatükk: Rahaturufondide investeerimispoliitikaga seonduvad kohustused (artiklid 7-20)

II peatükk sisaldab eeskirju, mis käsitletavad rahaturufondidele lubatud investeerimispoliitikat, sealhulgas kõlblikud varad, investeerimisvarade hajutamine, kontsentratsioon ja krediidikvaliteet.

Artiklis 7 kirjeldatakse investeerimispoliitikat käsitlevate eurofondide eeskirjade seost rahaturufondide investeerimispoliitikat käsitlevate kavandatud eeskirjadega, pidades silmas, et rahaturufondi eeskirjad on artiklis 7 eraldi loetletud eurofondide eeskirjade suhtes erinormid (*lex specialis*). Artiklis 8 kirjeldatakse nelja finantsvarade kategooriat, millesse rahaturufond võib investeerida: rahaturuinstrumendid, hoiused krediidiasutustes, tuletisinstrumendid ja pöördrepolepingud. Teisalt ei tohi rahaturufond investeerida muudesse varadesse, tegeleda rahaturuinstrumentide lühikeseks müügiga, võtta riskipositsioone aktsiakapitalis ega kaupades, sõlmida väärtpaberite laenuks andmise või võtmise lepinguid, sõlmida

repolepinguid ega anda ega võtta raha laenuks, sest need varaklassid ja tegevused kahjustaksid rahaturufondi likviidsusprofiili. Artiklites 9–13 kirjeldatakse täpsemalt kõlblikkuse tingimusi nelja varade kategooria puhul, millesse rahaturufond võib investeerida. Eelkõige artikkel 13 sisaldab eeskirju, mille eesmärk on tagada, et pöördrepolepinguga seoses saadud tagatis on piisavalt likviidne, et seda saaks vajaduse korral kiiresti müüa.

Artiklis 14 esitatakse üksikasjalikud eeskirjad kõlblike investeerimisvarade hajutamise kohta, mida iga rahaturufond peab järgima, näiteks ülemmäärad, kui palju võib investeerida ühe emitendi varasse (protsendina rahaturufondi valitsetavatest varadest), ning eeskirjad maksimaalse riski kohta, mida rahaturufond võib ühe vastaspoole suhtes võtta. Artiklis 15 seevastu käsitletakse varade maksimaalset määra, mida rahaturufond võib (investorina) ühe emitendi käes hoida (riskide kontsentreerumise piirmäärad). Selleks, et vältida mehaanilist tuginemist välisreitingutele, sätestatakse artiklites 16–19 üksikasjalikud eeskirjad rahaturufondi investeerimisinstrumentide krediidikvaliteedi sisemise hindamise kohta. Artiklis 20 kirjeldatakse sisemise krediidireitingu määramise protsessi reguleerivaid juhtimisnõudeid, eelkõige kõrgema juhtkonna rolli.

3.4.3. III peatükk: Rahaturufondide riskijuhtimisega seotud kohustused (artiklid 21-25)

III peatükis käsitletakse riskijuhtimise aspekte, nagu rahaturufondide varade lõpptähtaeg ja likviidsusprofiil, krediidireitingute tellimine ning „tunne oma klienti” lähenemisviis ja stressitestid, mida rahaturufond on kohustatud teostama.

Uued eeskirjad kaalutud keskmise tähtaja (WAM) ja kaalutud keskmise järelejäänud tähtaja (WAL) kohta koos nõuetega päevase ja nädalase tähtajaga vara kohta on olulised, sest aitavad parandada rahaturufondi likviidsusprofiili ja seega fondi suutlikkust rahuldada investorite tagasivõtmistaotlusi. Artikkel 21 sisaldab olulist sätet lõpptähtaegade kohta, mida peavad järgima lühiajalised rahaturufondid. Artikkel 22 sisaldab vastavaid eeskirju standardsetele rahaturufondidele, kes investeerivad võrreldes lühiajalise rahaturufondiga pikemaajalistesse instrumentidesse. Standardsetel rahaturufondidel on erinevad lõpptähtaja piirmäärad, nagu kaalutud keskmine tähtaeg ja kaalutud keskmine järelejäänud tähtaeg, ning nad saavad kasutada sama asutuse emiteeritud rahaturuinstrumentidesse investeerimise korral madalamat hajutamise piirmäära. Need omadused on kooskõlas standardsete rahaturufondide eesmärgiga pakkuda rahaturu intressimääradest veidi suuremat tulu. Selle rahaturufondide kategooria omadused on kooskõlas ka asjaoluga, et standardseid rahaturufonde ei saa valitseda püsiva puhasväärtusega rahaturufondidena (artikli 22 lõige 5) ja seepärase on need vähem altid vahendite massilisele väljavoolule.

Artikliga 23 keelatakse rahaturufondil välise krediidireitingu tellimine või rahastamine ning täiendatakse seega artiklites 16–19 sätestatud sisereitingu määramise eeskirju. Artikliga 24 kehtestatakse nõuded „tunne oma klienti” lähenemisviisile. Nende eeskirjade eesmärk on võimaldada rahaturufondidel tagasivõtmise tsükleid paremini ette näha. Artiklis 25 on sätestatud stressitestimise eeskirjad.

3.4.4. IV peatükk: Vara hindamise eeskirjad (artiklid 26 -28)

IV peatükis käsitletakse rahaturufondi investeerimisvarade hindamist ja rahaturufondi vara puhasväärtuse arvutamist osaku või aktsia kohta.

Artiklites 26–28 esitatakse eeskirjad selle kohta, kuidas rahaturufond peab hindama oma individuaalseid investeerimisvarasid ja arvutama vara puhasväärtust osaku või aktsia kohta ning kui tihti neid toiminguid tuleb teha. Kuigi üldine reegel näeb ette turuhinnas hindamise eelistamist, võivad rahaturufondid kasutada ka mudelipõhist hindamist, kui turuhinnas hindamine ei ole võimalik või turuandmed ei ole piisavalt kvaliteetsed. Vaid püsiva puhasväärtusega rahaturufondid võivad hinnata varasid ka amortiseeritud soetusmaksumuse

põhjal. Vara puhasväärtuse arvutamiseks valitud meetod on iseäranis oluline rahaturufondi aktsiate või osakute emiteerimisel ja tagasivõtmisel (artikkel 26).

3.4.5. V peatükk: Erinõuded püsiva puhasväärtusega rahaturufondidele (artiklid 29-34)

V peatükk sisaldab erinõudeid rahaturufondidele, kes hindavad oma varasid amortiseeritud soetusmaksumuse põhjal või reklaamivad osaku või aktsia püsivat puhasväärtust või ümardavad osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse lähima protsendipunktini (nn püsiva puhasväärtusega rahaturufondid).

Artiklis 29 esitatakse konkreetsed tegevusloa andmise nõuded, mida kohaldatakse üksnes rahaturufondide suhtes, kes kasutavad varade hindamiseks amortiseeritud soetusmaksumust või reklaamivad osaku või aktsia püsivat puhasväärtust või ümardavad osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse lähima protsendipunktini. Need püsiva puhasväärtusega rahaturufondid peavad looma ja pidevalt säilitama puhvri, mis moodustab vähemalt 3 % nende varade koguväärtusest. Artiklis 30 kirjeldatakse puhvri (puhasväärtuse puhver) koostist ja artiklis 31 selle toimimist. On oluline, et artikkel 31 hõlmab eeskirja, et puhasväärtuse puhvrit võib kasutada üksnes osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse ja osaku või aktsia tegeliku väärtuse vahelise erinevuse kompenseerimiseks. Lisaks sellele hõlmab artikkel 31 eeskirju selle kohta, millal tuleb puhasväärtuse puhvrit debiteerida ja millal võib seda krediteerida. Artiklid 32–34 sisaldavad kohustust puhvrit täiendada ning kirjeldavad puhasväärtuse puhvri täiendamata jätmise tagajärgi.

3.4.6. VI peatükk: Väline toetus (artiklid 35-36)

VI peatükis käsitletakse välise toetuse eeskirju. Selles sätestatakse eeskiri, et püsiva puhasväärtusega rahaturufondid võivad võtta välist toetust vastu üksnes puhasväärtuse puhvri kaudu, kusjuures muudel rahaturufondidel on reeglina välise toetuse vastuvõtmine keelatud.

Artiklis 35 kirjeldatakse, mida tuleb välise toetuse all mõista ning hõlmab välise toetuse juhtumite mitteammendavat loetelu. Sellel artiklil on kaks eesmärki: tagada, et kogu sponsortoetus antakse püsiva puhasväärtusega rahaturufondidele artiklis 31 sätestatud läbipaistava mehhanismi kaudu, kasutades varem loodud puhasväärtuse puhvrit või, kui sponsortoetus antakse muudele rahaturufondidele, tagada, et pädevad asutused lubavad sellist toetust üksnes juhul, kui finantsstabiilsusega seotud erakorraliste asjaolude tõttu on erakorraline sponsortoetus põhjendatud (artikkel 36).

3.4.7. VII peatükk: Läbipaistvusnõuded (artiklid 37-38)

VII peatükk sisaldab läbipaistvuse eeskirju juhtudeks, mil rahaturufonde reklaamitakse investoritele, ning pädevatele asutustele aruannete esitamise eeskirju.

Artikkel 37 sisaldab läbipaistvuse erinõudeid. Artikliga 38 kehtestatakse nõuded aruannete esitamise kohta, mida kohaldatakse kõikide rahaturufondide suhtes lisaks direktiivides 2009/65 ja 2011/61 sätestatud nõuetele.

3.4.8. VIII peatükk: Järelevalve (artiklid 39-42)

VIII peatükk hõlmab rahaturufondide järelevalve suhtes kohaldatavaid eeskirju: artiklis 39 selgitatakse rahaturufondi pädevate asutuste ja rahaturufondi valitseja pädevate asutuste ülesandeid. Artiklis 40 sätestatakse, et pädevatele asutustele eurofondide ja alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate direktiivide raames antud volitusi tuleks kasutada kavandatud määrust arvesse võttes. Artiklis 41 osutatakse ESMA volitustele ning artikliga 42 nähakse ette ametiasutustevaheline koostöö.

3.4.9. IX peatükk: Lõppsätted (artiklid 43-46)

IX peatükk sisaldab eeskirju rahaturufondidena tegutsevatele olemasolevatele eurofondidele ja alternatiivsetele investeerimisfondidele, et tagada nende vastavus uutele rahaturufondide eeskirjadele, ning läbivaatamisklauslit, mis käsitleb puhasväärtuse puhvri kohaldamist teatavate püsiva puhasväärtusega rahaturufondide suhtes. Eelkõige nähakse artikliga 43 ette see, kuidas peaksid oma puhasväärtuse puhvri looma olemasolevad eurofondid ja alternatiivsed investeerimisfondid, kes vastavad püsiva puhasväärtusega rahaturufondi määratlusele. Artiklis 45 sätestatakse, et puhasväärtuse puhvrite kohaldamine nende püsiva puhasväärtusega rahaturufondide suhtes, kelle portfellid keskenduvad liikmesriikide emiteeritud või tagatud võlakohustustele, tuleks läbi vaadata hiljemalt kolm aastat pärast käesoleva määruse jõustumist.

4. MÕJU EELARVELE

Rahaturufondide reformi puhul on tihedalt kooskõlastatud Euroopa Väärtpaberiturujärelevalvega (ESMA). Komisjoni eksperdid, kes tegelevad fondide valitsemise valdkonnaga, on suhelnud pidevalt ESMA vastavate ekspertidega nii rahaturufondide töörühma kui ka ESMA juurde loodud investeeringute valitsemise teenuste alalise komitee raames.

ESMA peatas oma käimasoleva töö rahaturufondidega, sest komisjon teatas kavatsusest teha muu hulgas selles valdkonnas seadusandlik ettepanek, mis kinnistaks rahaturufonde käsitlevates Euroopa Väärtpaberiturujärelevalve Komitee (CESR) ja ESMA suunistes sätestatud teatavad põhimõtted esmases õiguses. Töö peatati ajal, mil ESMA oli juba alustanud tööd alternatiivsete reitingumeetoditega. Nimetatud töösuund loodi reitinguagentuuride poolt rahaturuinstrumentidele antavate krediidireitingute asendamiseks. ESMA peatas töösuuna, et oodata ära kavandatud õigusaktiga antavad ametlikud volitused. Osana jõupingutustest, mida tehakse lähenemise soodustamiseks rahaturufondide valdkonnas, loob ESMA lisaks ka järelevalvetavade ja olemasolevatest suunistest kinnipidamise andmebaasi.

Seega on ESMA valmis täitma talle kavandatud määrusega pandavaid volitusi, kuna vastav töö algas juba enne, kui komisjon tegi rahaturufonde käsitleva ettepaneku.

Asjaolusid arvestades leiab komisjon, et ettepanek ei mõjuta ELi eelarvet. Eespool öeldut silmas pidades ei vaja ESMA kavandatud õigusaktiga talle pandud ülesannete täitmiseks – alternatiivsete reitingumeetodite väljatöötamiseks ja tegevusloa saanud rahaturufondide andmebaaside loomiseks – täiendavat rahastamist ega täiendavaid ametikohti. Nagu eespool selgitati, moodustavad need ülesanded osa ESMA väljakujunenud töösuunast.

Rahaturufonde käsitlevate tegevuseeskirjade väljatöötamine jääb ESMA praeguste ülesannete piiridesse. Peamise ülesande raames, milleks on järelevalve ja õigusnormide lähendamine eurofondide valdkonnas, on ESMA juba suunanud oma personali rahaturufonde (mis on fondide erikategooria ning mida reguleeritakse eurofondide või alternatiivsete investeerimisfondidena) käsitleva poliitika ja järelevalvevahendite väljatöötamisele.

Eesmärkide saavutamiseks andis ESMA eelkäija CESR mais 2010 välja rahaturufonde käsitlevad ulatuslikud suunised (CESR 10/049).

2012. aastal korraldas ESMA ressursimahuka vastastikuse hindamise, millega hinnati, kuidas liikmesriigid suuniseid praktikas rakendavad (12 liikmesriiki rakendas suuniseid, samas kui kaheks ei olnud neid oma õigusnormidesse üle võtnud).

2013. aastal täiendati rahaturufondide suuniseid üksikasjalike küsimuste ja vastustega.

2013/0306 (COD)

Ettepanek:

EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU MÄÄRUS

rahaturufondide kohta

(EMPs kohaldatav tekst)

EUROOPA PARLAMENT JA EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle artiklit 114,

võttes arvesse Euroopa Komisjoni ettepanekut,

olles edastanud seadusandliku akti eelnõu liikmesriikide parlamentidele,

võttes arvesse Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamust[2],

toimides seadusandliku tavamenetluse kohaselt

ning arvestades järgmist:

(1) Rahaturufondid pakuvad lühiajalist rahastamist finantseerimisasutustele, äriühingutele ja valitsustele. Neile üksustele rahastamise pakkumisega aitavad rahaturufondid rahastada Euroopa majandust.

(2) Nõudluse poolel on rahaturufondid lühiajalised rahavoogude juhtimisvahendid, mis tagavad suure likviidsuse ja hajutatuse ning investeeringu põhiosa stabiilse väärtuse koos turupõhise tootlusega. Rahaturufondide võimalusi kasutavad peamiselt äriühingud, kes soovivad oma üleliigset raha lühiajaliselt investeerida. Seega on rahaturufondid otsustava tähtsusega lüliks lühiajalise raha nõudluse ja pakkumise vahel.

(3) Finantskriisi ajal toimunud sündmused tõid esile mitmed rahaturufondide tunnusjooned, mis muudavad need haavatavaks, kui finantsturgudel tekib raskusi, ning seetõttu võivad rahaturufondid riske finantssüsteemi kaudu levitada ja võimendada. Kui nende varade hinnad, millesse rahaturufondid on investeerinud, hakkavad langema, eelkõige halvenenud turutingimustes, ei saa rahaturufond alati pidada kinni investoritele antud lubadusest osakud või aktsiad koheselt tagasi võtta ning säilitada nende põhiväärtus. Selline olukord või põhjustada tagasivõtmise taotluste massilise ja ootamatu esitamise, mis võib omakorda kaasa tuua laiemad makromajanduslikud tagajärjed.

(4) Massiline tagasivõtmistaotluste esitamine sunnib rahaturufonde müüma osa investeerimisvaradest langeval turul, mis aitab kaasa likviidsuskriisi tekkele. Selliste tingimuste korral võivad rahaturu emitendid sattuda tõsistesse rahastamisraskustesse juhul, kui väärtpaberite ja muude rahaturuinstrumentide turud kokku kuivavad. Negatiivse mõju mis tahes ülekandumine lühiajalistele kapitaliturgudele võib

[2] ELT C , , lk .

tähendada otseseid ja suuri raskusi finantseerimisasutuste, äriühingute ja valitsuste ning järelikult kogu majanduse rahastamisel.

(5) Varahaldurid, keda abistavad sponsorid, võivad otsustada anda oma rahaturufondide likviidsuse ja stabiilsuse säilitamiseks toetust. Sageli on sponsorid sunnitud toetama enda spondeeritavaid rahaturufonde, kui varade väärtus kahaneb maineriski ja hirmu tõttu, et investorijooks võib edasi kanduda sponsori muudesse äritegevustesse. Fondi suurusest ja tagasivõtmiste surve ulatusest sõltuvalt võib sponsortoetus kasvada nii suureks, et see ületab kasutadaolevaid reserve. Seega on oluline kehtestada ühtsete eeskirjade raamistik, et vältida sponsori maksejõuetust ja riski edasikandumist muudele rahaturufonde spondeerivatele üksustele.

(6) Siseturu usaldusväärsuse ja stabiilsuse säilitamiseks vastupidavamate rahaturufondide edendamise ja negatiivse mõju ülekandumise võimaluste vähendamise kaudu on vaja sätestada rahaturufondide toimimise eeskirjad, eelkõige need, mis käsitlevad rahaturufondide portfellide struktuuri. Kogu liidus on vaja kehtestada ühtsed eeskirjad, et tagada rahaturufondide viivitamatu tagastamissuutlikkus investoritele, seda eriti halvenenud turutingimustes. Rahaturufondi portfelli käsitlevaid ühtseid eeskirju on vaja ka selleks, et tagada rahaturufondide suutlikkus tulla toime tagasivõtmise taotluste massilise ja ootamatu esitamisega suure hulga investorite poolt.

(7) Rahaturufondide ühtseid eeskirju on vaja lisaks selleks, et tagada finantseerimisasutuste, lühiajaliste võlakohustuste äriühingutest emitentide ja valitsuste jaoks lühiajalise kapitalituru tõrgeteta toimimine. Eeskirjad peavad tagama ka rahaturufondide investorite võrdse kohtlemise ning vältima seda, et hilised tagasivõtjad peavad taluma täiendavaid ebameeldivusi, kui tagasivõtmine on ajutiselt peatatud või kui rahaturufond on likvideeritud.

(8) Rahaturufondide usaldatavusnõuded tuleb ühtlustada, sätestades selged eeskirjad, millega kehtestatakse rahaturufondidele ja nende valitsejatele kõikjal liidus otsesed kohustused. See parandaks rahaturufondide kui valitsus- ja ettevõtlussektori lühiajalise finantseerimise allikate stabiilsust kõikjal liidus. See tagaks ka selle, et rahaturufondid jäävad liidu majanduse rahavoogude juhtimise usaldusväärseks vahendiks ka edaspidi.

(9) Üks aasta pärast seda, kui olid jõustunud Euroopa Väärtpaberiturujärelevalve Komitee (CESR) vastuvõetud rahaturufondi suunised, millega loodi liidu rahaturufondide ühtsed miinimumtingimused, rakendasid neid vaid 12 liikmesriiki, mis näitab lahknevate riiklike eeskirjade püsivust. Finantskriis näitas, et riikide erinevate lähenemisviiside abil ei ole võimalik tulla toime liidu rahaturgude haavatavusega ega leevendada negatiivse mõju ülekandumise riski, seades nii ohtu siseturu toimimise ja stabiilsuse. Seega peaksid rahaturufonde käsitlevad ühtsed eeskirjad tagama investoritele kõrgetasemelise kaitse ning ennetama ja leevendama mis tahes võimalikke negatiivse mõju ülekandumise riske, mis tulenevad rahaturufondide investorite võimalikust investorijooksust.

(10) Rahaturufondide eeskirju sätestava määruse puudumisel võidakse riiklikul tasandil jätkata lahknevate meetmete võtmist, mis jätkuvalt põhjustaks olulisi konkurentsimoonutusi, sest investeeringute kaitsmise peamistes normides on väga suuri erinevusi. Lahknevused nõuetes portfellide struktuuri, kõlblike varade, nende lõpptähtaja, likviidsuse ja hajutatuse ning rahaturuinstrumentide emitentide krediidikvaliteedi kohta toovad kaasa erinevusi investorite kaitses, sest rahaturufondiga seotud investeerimisettepanekute riskid on erineva tasemega. Rahaturufondide suhtes siseturul kohaldatavate rangete ühtsete eeskirjade vastu võtmata jätmine takistab investorite ühetaolist kaitset ning annab investoritele

investeeringute tagasivõtmiseks erinevaid ajendeid ja põhjustab seega investorijooksu. Seetõttu on oluline võtta vastu ühtsed eeskirjad, et vältida negatiivse mõju ülekandumist lühiajalisele kapitaliturule ja rahaturufondide sponsoritele, mis ohustaks liidu rahaturu stabiilsust.

(11) Rahaturufonde käsitlevad uued eeskirjad on tihedalt seotud direktiiviga 2009/65/EÜ[3] ja direktiiviga 2011/61/EL[4], sest need moodustavad liidus rahaturufondide loomise, valitsemise ja turustamise õigusraamistiku.

(12) Liidus võivad ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjad tegutseda vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjatena (eurofondid), mida valitsevad eurofondide valitsejad, või direktiivi 2009/65/EÜ raames tegevusloa saanud äriühinguna asutatud fondidena (alternatiivsed investeerimisfondid), mida valitsevad direktiivi 2011/61/EL raames registreeritud või tegevusloa saanud alternatiivsete investeerimisfondide valitsejad. Rahaturufonde käsitlevad uued eeskirjad täiendavad nende direktiivide sätteid. Seega tuleks rahaturufonde käsitlevaid uusi eeskirju kohaldada lisaks direktiivides 2009/65/EÜ ja 2011/61/EL sätestatud eeskirjadele. Samas tuleks jätta kohaldamata mitmed direktiivi 2009/65/EÜ VII peatükis sätestatud eeskirjad eurofondide investeerimispoliitika kohta ning kehtestada uutes ühtsetes rahaturufonde käsitlevates sätetes konkreetsed rahaturufondide toote-eeskirjad.

(13) Ühtlustatud eeskirju tuleks kohaldada ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjate suhtes, kelle tunnused vastavad rahaturufondidega seotud tunnustele. Uutest rahaturufondide eeskirjadest kinnipidamine peaks olema kohustuslik eurofondidele ja alternatiivsetele investeerimisfondidele, kes investeerivad lühiajalistesse varadesse, nagu rahaturuinstrumendid ja deposiidid, või kes sõlmivad pöördrepolepinguid või tuletislepinguid ainsa eesmärgiga maandada muude investeerimisfondidega kaasnevaid riske ning kelle eesmärk on tagada kasum vastavalt rahaturu intressidele või säilitada investeeringute väärtus.

(14) Rahaturufondide eripära tuleneb investeeritavate varade kombinatsioonist ja taotletavatest eesmärkidest. Eesmärk tagada kasum vastavalt rahaturu intressidele ja eesmärk säilitada investeeringute väärtus ei välista üksteist. Rahaturufondil võib olla üks neist eesmärkidest või mõlemad eesmärgid.

(15) Eesmärki tagada kasum vastavalt rahaturu intressimääradele tuleks mõista laiemas tähenduses. Oodatav kasum ei pea olema täpselt kooskõlas EONIA, Libori, Euribori või mis tahes muu asjaomase rahaturu intressimääraga. Eesmärk ületada väikese marginaaliga rahaturu intressimäära ei tähenda seda, et eurofond või alternatiivne investeerimisfond jääksid uute ühtsete eeskirjade kohaldamisalast välja.

(16) Eesmärki säilitada investeeringu väärtus ei tohiks mõista fondi tagatava kapitaligarantiina. Seda tuleks mõista eesmärgina, mida eurofond või alternatiivne investeerimisfond püüab saavutada. Investeeringute väärtuse langus ei tohiks tähendada, et ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtja on muutnud eesmärki säilitada investeeringu väärtus.

---

[3] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2009/65/EÜ, 13. juuli 2009, vabalt võõrandatavatesse väärtpaberitesse ühiseks investeeringuks loodud ettevõtjaid (eurofondid) käsitlevate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (ELT L 302, 17.11.2009, lk 32).

[4] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2011/61/EL, 8. juuni 2011, alternatiivsete investeerimisfondide valitsejate kohta, millega muudetakse direktiive 2003/41/EÜ ja 2009/65/EÜ ning määruseid (EÜ) nr 1060/2009 ja (EL) nr 1095/2010 (ELT L 174, 1.7.2011, lk 1).

(17) On oluline, et eurofonde ja alternatiivseid investeerimisfonde, millel on rahaturufondide tunnused, käsitataks rahaturufondidena ning et nende suutlikkus täita pidevalt rahaturufonde käsitlevaid uusi ühtseid eeskirju oleks selgelt kontrollitud. Selleks peaksid rahaturufondidele andma tegevusloa pädevad asutused. Vastavalt direktiivis 2009/65/EÜ sätestatud ühtlustatud menetlusele peaks eurofondile tegevusloa andmine rahaturufondina olema osa tegevusloa andmisest eurofondina. Kuna direktiivi 2011/61/EL raames alternatiivsete investeerimisfondide suhtes loa andmise ja järelevalve ühtlustatud menetlusi ei kohaldata, on vaja ette näha ühtsed tegevusloa andmise põhinõuded, mis kajastaksid olemasolevaid eurofondide ühtlustatud eeskirju. Need menetlused peaksid tagama, et rahaturufondina tegevusloa saanud alternatiivset investeerimisfondi valitseb direktiivi 2011/61/EL kohaselt tegevusloa saanud alternatiivse investeerimisfondi valitseja.

(18) Veendumaks, et rahaturufonde käsitlevad uued ühtsed eeskirjad kehtivad kõikide rahaturufondide tunnustega ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjate suhtes, tuleb juhul, kui käesolevat määrust ei järgita, keelata kasutada nimetust „rahaturufond” või mis tahes muud väljendit, mis viitab sellele, et ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjal on rahaturufondidega ühised tunnused. Rahaturufonde käsitlevatest eeskirjadest kõrvalehoidmise vältimiseks peaksid pädevad asutused teostama järelevalvet nende jurisdiktsioonis asutatud või turustatavate ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjate turutavade üle, et kontrollida, et nad ei väärkasuta rahaturufondi nimetust ega osuta endale kui rahaturufondile, ilma et nad järgiksid uut õigusraamistikku.

(19) Uued rahaturufondide suhtes kohaldatavad eeskirjad peaksid tuginema direktiivi 2009/65/EÜ ja direktiivi 2011/61/EL ning nende rakendamiseks vastuvõetud aktidega loodud kehtivale õigusraamistikule. Seepärast tuleks lisaks liidu kehtivates õigusaktides sätestatud toote-eeskirjadele kohaldada rahaturufonde käsitlevaid toote-eeskirju, välja arvatud juhul, kui need jäetakse sõnaselgelt kohaldamata. Peale selle tuleks rahaturufondide suhtes kohaldada kehtivas raamistikus sätestatud valitsemise ja turustamisega seotud eeskirju, võttes arvesse seda, kas tegemist on eurofondide või alternatiivsete investeerimisfondidega. Samamoodi tuleks rahaturufondide piiriülese tegevuse suhtes kohaldada direktiivides 2009/65/EÜ ja 2011/61/EL piiriülese teenuste osutamise ja asutamisvabaduse kohta kehtestatud eeskirju.

(20) Arvestades asjaolu, et eurofondide ja alternatiivsete investeerimisfondide õiguslik vorm võib olla erinev ega pruugi neile tingimata anda juriidilise isiku staatust, tuleks sätteid, millega rahaturufondidelt nõutakse meetmete võtmist, käsitada nii, et need osutavad rahaturufondi valitsejale, kui rahaturufondi peetakse selliseks eurofondiks või alternatiivseks investeerimisfondiks, mis ei saa ise tegutseda, sest tal endal puudub juriidilise isiku staatus.

(21) Rahaturufondide portfelli käsitlevate eeskirjade puhul tuleks selgelt kindlaks teha need varade kategooriad, millesse rahaturufondid tohivad investeerida, ja tingimused, mille korral nad tohivad seda teha. Rahaturufondide usaldusväärsuse tagamiseks on samuti soovitatav keelata rahaturufondidel teha teatavaid finantstehinguid, mis seaksid ohtu nende investeerimisstrateegia ja eesmärgid.

(22) Rahaturuinstrumendid on vabalt võõrandatavad instrumendid, millega kaubeldakse tavaliselt rahaturgudel, näiteks riigi ja kohalike omavalitsuste võlakirjad, hoiusesertifikaadid, kommertsväärtpaberid, pangaaktseptid või keskmise või lühikese tähtajaga võlaväärtpaberid. Rahaturufondidel peaks olema lubatud neisse investeerida

üksnes sel määral, mil need vastavad lõpptähtajaga seotud piirangutele, ning kui rahaturufond peab nende krediidikvaliteeti kõrgeks.

(23) Varaga tagatud kommertsväärtpabereid tuleks käsitada kõlblike rahaturuinstrumentidena ulatuses, mil määral need vastavad täiendavatele nõuetele. Tulenevalt asjaolust, et kriisi ajal olid teatavad väärtpaberistamised eriti ebastabiilsed, on vaja alusvara suhtes kehtestada lõpptähtajaga seotud piirangud ja kvaliteedikriteeriumid. Kõik alusvara kategooriad ei peaks olema kõlblikud, sest mõned võivad olla teistest ebastabiilsemad. Seepärast peaks alusvara koosnema üksnes lühiajalistest võlainstrumentidest, mille on emiteerinud äriühingud oma äritegevuse käigus, näiteks nõuded klientide vastu. Kõlblikud ei tohiks olla sellised instrumendid nagu autolaenud ja -liisingud, seadmete rent, tarbimislaenud, eluaseme hüpoteeklaenud, krediitkaardinõuded või mis tahes muud liiki instrumendid, mis on seotud teenuste või kaupade soetamise või rahastamisega tarbijate poolt. ESMA-le tuleks teha ülesandeks koostada komisjonile kinnitamiseks esitatavad regulatiivsed tehnilised standardid seoses tingimuste ja asjaoludega, mille korral alluspositsiooni või positsioonide kogumit käsitatakse koosnevat üksnes ettevõtja võlakohustustest, ning tingimuste ja arvuliste künnistega, mille alusel määratakse kindlaks, millal ettevõtja võlakohustused on kõrge krediidikvaliteediga ja likviidsed.

(24) Rahaturufondil peaks olema lubatud investeerida hoiustesse juhul, kui tal on võimalik raha igal ajal välja võtta. Tegelikku võimalust raha välja võtta piiraks see, kui enneaegse väljavõtmisega seotud trahvid oleksid nii suured, et need ületavad enne väljavõtmist kogunenud intressi. Seetõttu peaks rahaturufond hoolikalt vältima hoiustamist krediidiasutustes, mis nõuavad keskmisest suuremaid trahve, või liiga pikaajaliste hoiuste tegemist, kui see toob kaasa ülemäära suured trahvid.

(25) Nende tuletisinstrumentide eesmärk, millesse rahaturufondid võivad investeerida, peaks olema üksnes maandada intressimäära- ja valuutariski, ning nende alusvaraks olevateks instrumentideks peaksid olema ainult intressimäärad, valuutad või neid kategooriaid kajastavad indeksid. Muu eesmärgiga või muul alusvaral põhinevate tuletisinstrumentide kasutamine peaks olema keelatud. Tuletisinstrumentide kasutamine peaks üksnes täiendama fondi strateegiat, kuid mitte olema peamine vahend fondi eesmärkide saavutamiseks. Kui rahaturufond investeerib varasse, mille väärtus on kajastatud muus valuutas kui fondi valuuta, peaks rahaturufondi valitseja maandama kogu valuutariski positsiooni, sealhulgas tuletisinstrumentide kaudu.

(26) Ülemäärase raha väga lühiajaliseks investeerimiseks võivad rahaturufondid kasutada pöördrepolepinguid, tingimusel et positsioon on täielikult tagatistega kaetud. Investorite huvide kaitsmiseks on vaja tagada, et pöördrepolepingute raames antavad tagatised on kõrge kvaliteediga. Rahaturufondid ei tohiks kasutada mingeid muid tõhusa portfellihalduse meetodeid, sealhulgas väärtpaberite laenuks andmist ega võtmist, sest need võivad piirata rahaturufondi investeerimiseesmärkide saavutamist.

(27) Rahaturufondide riskivõtmise piiramiseks on tähtis vähendada vastaspoole riski, kehtestades rahaturufondide portfelli suhtes selged investeeringute hajutamise nõuded. Selleks on samuti vajalik, et pöördrepolepingud oleksid täielikult tagatistega kaetud ja et tegevusriski piiramiseks ei moodustaks üks pöördrepolepingu vastaspool rohkem

kui 20 % rahaturufondi varadest. Kõigi börsiväliste tuletisinstrumentide suhtes tuleks kohaldada määrust (EL) nr 648/2012[5].

(28) Usaldatavusnõuete täitmise kaalutlustel ja selleks, et vältida rahaturufondi liigset mõju emitendi juhtimise üle, tuleb vältida rahaturufondi ülemäärast kontsentreerumist ühe ja sama emitendi emiteeritud investeeringutele.

(29) Rahaturufond peaks olema kohustatud investeerima kõrge kvaliteediga kõlblikesse varadesse. Seepärast peaks rahaturufond rakendama usaldusväärset ja ranget sisehindamise menetlust, et teha kindlaks nende rahaturuinstrumentide krediidikvaliteet, millesse ta kavatseb investeerida. Kooskõlas liidu õigusaktidega, millega piiratakse liigset tuginemist krediidireitingutele, on tähtis, et rahaturufondid väldiksid kõlblike varade kvaliteedi hindamisel mis tahes mehaanilist tuginemist reitinguagentuuride antud krediidireitingutele. Selleks peaksid rahaturufondid kehtestama sisemise reitingusüsteemi, lähtudes ühtlustatud reitinguskaalast ja sisemisest hindamismenetlusest.

(30) Vältimaks olukorda, et rahaturufondide valitsejad kasutavad rahaturuinstrumendi krediidiriski hindamisel erinevaid hindamiskriteeriumeid ja määravad seega samale instrumendile erinevad riskitunnused, on väga tähtis, et valitsejad tugineksid samadele kriteeriumitele. Selleks tuleks reitingukriteeriumid täpselt määratleda ja ühtlustada. Sisemised reitingukriteeriumid on näiteks instrumendi emitendi kvantitatiivsed näitajad, nagu finantsnäitajad, bilansi dünaamika ja kasumlikkust käsitlevad suunised, mida hinnatakse ja võrreldakse tööstusharus tegutsevate konkurentide ja rühmadega, ning instrumendi emitendi kvalitatiivsed näitajad, nagu valitsemise tulemuslikkus ja ettevõttestrateegia, mida analüüsitakse selle kindlakstegemiseks, kas emitendi üldine strateegia ei kahjusta tema tulevast krediidikvaliteeti. Kõrgeimad sisemised reitingud peaksid kajastama asjaolu, et instrumentide emitendi krediidivõimelisus on igal ajal kõrgeimal võimalikul tasemel.

(31) Läbipaistva ja sidusa sisemise reitingusüsteemi väljatöötamiseks peaks valitseja sisemisel hindamisel kasutatavad menetlused dokumenteerima. See peaks tagama, et menetluses järgitakse selgeid eeskirju, mille üle on võimalik teostada järelevalvet, ning et taotluse korral teavitatakse huvitatud sidusrühmasid kasutatud metoodikast.

(32) Rahaturufondide portfelliriski vähendamiseks on oluline seada tähtaegadega seotud piirangud, nähes ette maksimaalse lubatud kaalutud keskmise tähtaja (WAM) ning kaalutud keskmise järelejäänud tähtaja (WAL).

(33) Kaalutud keskmist tähtaega kasutatakse selleks, et mõõta rahaturufondi tundlikkust rahaturu muutuvate intressimäärade suhtes. Kaalutud keskmise tähtaja kindlaksmääramisel peaksid valitsejad võtma arvesse tuletisinstrumentide, hoiuste ja pöördrepolepingute mõju ning kajastama seda mõju rahaturufondi intressimäärariskile. Kui rahaturufond sõlmib vahetustehingu, et riskipositsioon oleks ujuva intressi asemel seotud fikseeritud intressimääraga instrumendiga, tuleks seda kaalutud keskmise tähtaja kindlaksmääramisel arvesse võtta.

(34) Kaalutud keskmist järelejäänud tähtaega kasutatakse krediidiriski mõõtmiseks, kuna pikemaajalisem põhisumma lunastamise edasilükkamine tähendab suuremat krediidiriski. Kaalutud keskmist järelejäänud tähtaega kasutatakse ka likviidsusriski

[5] Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus (EL) nr 648/2012, 4. juuli 2012, börsiväliste tuletisinstrumentide, kesksete vastaspoolte ja kauplemisteabehoidlate kohta (ELT L 201, 27.7.2012, lk 1).

piiramiseks. Erinevalt kaalutud keskmise tähtaja arvutamisest ei võimalda kaalutud keskmise järelejäänud tähtaja arvutamine ujuva intressimääraga väärtpaberite ja struktureeritud finantsinstrumentide kohta kasutada intressimäära muutmise kuupäevi ja seetõttu kasutatakse ainult finantsinstrumendi kehtivat lõpptähtaega. Kaalutud keskmise järelejäänud tähtaja arvutamises kasutatav tähtaeg on tagasivõtmise kuupäevani järelejäänud tähtaeg, sest see on ainus kuupäev, mille puhul fondivalitseja võib olla kindel, et instrument lunastatakse. Instrumendi tunnuseid, näiteks võimalust võtta see tagasi teatavatel kuupäevadel ehk nn müügioptsioone ei saa kaalutud keskmise järelejäänud tähtaja arvutamisel arvesse võtta.

(35) Selleks, et tugevdada rahatufondide suutlikkust tulla toime tagasivõtmisega ja välistada nende varade likvideerimist suurelt allahinnatud hindadega, peaksid rahaturufondid hoidma pidevalt minimaalse koguse päevase või nädalase tähtajaga likviidseid varasid. Päevase või nädalase tähtajaga varade osakaalu arvutamisel tuleks võtta arvesse vara õiguslikku tagasivõtmise tähtpäeva. Arvestada võib valitseja võimalust leping lühikese aja jooksul lõpetada. Näiteks kui pöördrepolepingu saab lõpetada ühepäevase etteteatamisega, tuleks seda käsitada päevase tähtajaga varana. Kui valitsejal on võimalik võtta hoiukontolt raha välja ühepäevase etteteatamisega, võib seda käsitada päevase tähtajaga varana.

(36) Võttes arvesse, et rahaturufondid võivad investeerida eri lõpptähtajaga varadesse, peaks investoritel olema võimalik eristada rahaturufondide eri kategooriaid. Seepärast tuleks rahaturufondid klassifitseerida kas lühiajalisteks rahaturufondideks või standardseteks rahaturufondideks. Lühiajaliste rahaturufondide eesmärk on pakkuda rahaturu tulumäära, tagades samal ajal investoritele võimalikult kõrgel tasemel kaitse. Kuna kaalutud keskmine tähtaeg ja kaalutud keskmine järelejäänud tähtaeg on lühikesed, püsivad lühiajaliste rahaturufondide kestusrisk ja krediidirisk madalal tasemel.

(37) Standardsete rahaturufondide eesmärk on pakkuda rahaturgudelt saadavast tulust mõnevõrra suuremat tulu ning seepärast investeerivad nad pikendatud tähtajaga varadesse. Selliste paremate tulemuste saavutamiseks peaks selle kategooria rahaturufondidel olema lubatud laiendada portfelliriskiga seotud piiranguid, nagu kaalutud keskmine tähtaeg ja kaalutud keskmine järelejäänud tähtaeg.

(38) Direktiivi 2009/65/EÜ artiklis 84 sätestatud eeskirjade kohaselt võivad rahaturufondidena tegutsevate eurofondide valitsejad erandjuhtudel tagasivõtmise ajutiselt peatada, kui asjaolud seda nõuavad. Direktiivi 2011/61/EL artiklis 16 ja komisjoni delegeeritud määruse (EL) nr 231/2013[6] artiklis 47 sätestatud eeskirjade kohaselt võivad alternatiivsete investeerimisfondide valitsejad kasutada erikorda, et tulla toime fondi varade ootamatu mittelikviidsusega.

(39) On tähtis, et rahaturufondide riskijuhtimine ei oleks kallutatud lühiajalistest otsustest, mida mõjutab rahaturufondi võimalik reiting. Seepärast on vaja keelata rahaturufondil või selle valitsejal taotleda reitinguagentuurilt rahaturufondile reitingu andmist, et vältida asjaomase välisreitingu kasutamist turustamise eesmärgil. Samuti peaks rahaturufond või selle valitseja vältima alternatiivsete meetodite kasutamist rahaturufondile reitingu saamiseks. Kui rahaturufondile antakse välisreiting kas reitinguagentuuri enda algatusel või rahaturufondist või valitsejast sõltumatu

[6] Komisjoni delegeeritud määrus (EL) nr 231/2013, 19. detsember 2012, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2011/61/EL seoses erandite, üldiste tegutsemistingimuste, depositooriumide, finantsvõimenduse, läbipaistvuse ja järelevalvega (ELT L 83, 22.3.2013, lk 1).

kolmanda isiku taotlusel, kes ei tegutse nende kummagi nimel, ei tohiks rahaturufondi valitseja tugineda välisreitinguga seotud kriteeriumitele. Likviidsuse nõuetekohase juhtimise tagamiseks on rahaturufondidel vaja kehtestada usaldusväärsed tegevuspõhimõtted ja menetlused oma investorite tundmaõppimiseks. Tegevuspõhimõtted, mille valitseja peab kehtestama, peaksid aitama mõista rahaturufondi investoribaasi määral, mis võimaldaks ulatuslikke tagasivõtmisi ette prognoosida. Vältimaks olukorda, kus rahaturufondil tuleb hakkama saada ulatuslike ootamatute tagasivõtmistega, tuleks pöörata erilist tähelepanu suurtele investoritele, kes esindavad märkimisväärset osa rahaturufondi varadest, näiteks kui ühe investori vara ületab päevase tähtajaga varade osakaalu. Sellisel juhul peaks rahaturufond suurendama päevase tähtajaga varade osakaalu võrreldes asjaomase investori varadega. Kui võimalik, peaks valitseja alati tegema kindlaks investorite isikud, isegi kui nad on esindatud esindajakontode, portaalide või mis tahes muude kaudsete ostjate poolt.

(40) Osana usaldusväärsest riskijuhtimisest peaksid rahaturufondid tegema korrapäraseid stressiteste. Kui stressitestide tulemused osutavad puudujääkidele, eeldatakse rahaturufondide valitsejatelt meetmete võtmist rahaturufondi usaldusväärsuse tugevdamiseks.

(41) Varade tegeliku väärtuse kajastamiseks tuleks rahaturufondi varade hindamise meetodina eelistada turuhindades hindamist. Kui turuhindades hindamine näitab usaldusväärselt vara väärtust, ei tohiks valitsejal olla lubatud kasutada mudelipõhist hindamist, sest mudelipõhine hindamine annab üldiselt ebatäpsema väärtuse. Usaldusväärset turuhindades hindamist eeldatakse üldiselt selliste varade puhul nagu riigi ja kohalike omavalitsuste võlakirjad ning keskmise ja lühikese tähtajaga võlaväärtpaberid. Kommertsväärtpaberite või hoiusesertifikaatide hindamisel peaks valitseja uurima, kas järelturg pakub täpset hinnakujundust. Ka emitendi pakutavat tagasiostuhinda tuleks pidada kommertsväärtpaberi väärtuse heaks hinnanguks. Kõikidel muudel juhtudel peaks valitseja väärtust hindama, kasutades näiteks selliseid turuandmeid nagu võrreldavate emissioonide ja võrreldavate emitentide tootlused.

(42) Püsiva puhasväärtusega rahaturufondide eesmärk on säilitada investeeringu kapital, tagades samas likviidsuse kõrge taseme. Enamiku püsiva puhasväärtusega rahaturufondide puhul on investoritele tulu jagamisel määratud vara puhasväärtus osaku või aktsiate hulga kohta, näiteks 1 euro, dollar või naelsterling. Teiste puhul kogutakse tulu fondi vara puhasväärtusesse, säilitades vara sisemise väärtuse püsival tasemel.

(43) Püsiva puhasväärtusega rahaturufondide eripärade arvessevõtmiseks tuleb lubada püsiva puhasväärtusega rahaturufondidel kasutada amortiseeritud soetusmaksumuse arvestusmeetodit, et määrata kindlaks osaku või aktsia püsiv puhasväärtus. Sellest hoolimata peaks püsiva puhasväärtusega rahaturufond arvutama oma vara väärtuse ka turuhindades või mudelipõhise hindamise meetodi alusel, tagamaks, et igal ajal on võimalik jälgida erinevust osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse ja osaku või aktsia puhasväärtuse vahel.

(44) Kuna rahaturufond peaks avaldama vara puhasväärtuse, mis kajastab kõiki muudatusi tema varade väärtuses, tuleks vara avaldatud puhasväärtus ümardada lähima baaspunktini või samaväärse ühikuni. Selle tagajärjel tuleks juhul, kui vara puhasväärtus avaldatakse kindlas vääringus (näiteks 1 euro), näidata väärtuse täiendav muutus alati, kui see on vähemalt 0,0001 eurot. Kui vara puhasväärtus on 100 eurot, tuleks väärtuse täiendav muutus näidata alati, kui see on vähemalt 0,01 eurot. Ainult

siis, kui rahaturufond on püsiva puhasväärtusega rahaturufond, võib ta avaldada hinna, milles ei järgita täielikult tema vara väärtuse muudatusi. Sellisel juhul, kui vara puhasväärtus on 1 euro, võib vara puhasväärtuse ümardada lähima sendini (iga 0,01 euro suuruse muutuse korral).

(45) Selleks, et tulla toime püsiva puhasväärtusega rahaturufondi varade väärtuse igapäevaste kõikumistega ja võimaldada tal pakkuda osaku või aktsia püsivat puhasväärtust, peaks püsiva puhasväärtusega rahaturufondil olema igal ajal puhasväärtuse puhver, mis moodustab vähemalt 3 % tema varadest. Puhasväärtuse puhver peaks toimima leevendava mehhanismina, et säilitada vara püsiv puhasväärtus. Kõik erinevused osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse ja osaku või aktsia puhasväärtuse vahel tuleks puhasväärtuse puhvri abil neutraliseerida. Pingelistes turuolukordades, kus erinevused võivad kiiresti suureneda, peaks see menetlus tagama kogu juhtimisahela kaasamise. Selline eskalatsioonimenetlus peaks võimaldama kõrgemal juhtkonnal võtta kiireid heastamismeetmeid.

(46) Kuna püsiva puhasväärtusega rahaturufond, mis ei säilita nõutaval tasemel puhasväärtuse puhvrit, ei suuda hoida osaku või aktsia püsivat puhasväärtust, tuleks talt nõuda vara kõikuva puhasväärtuse kasutamist, millisel juhul ei ole enam tegemist püsiva puhasväärtusega rahaturufondiga. Seega kui hoolimata eskalatsioonimenetluse kasutamisest on puhasväärtuse puhvri summa ühe kuu jooksul nõutavast 3 %-st kümne baaspunkti võrra väiksem, peaks püsiva puhasväärtusega rahaturufond automaatselt muutuma rahaturufondiks, millel ei ole lubatud kasutada amortiseeritud soetusmaksumuse arvestusmeetodit ega lähima protsendipunktini ümardamist. Kui enne puhvri täiendamiseks lubatud ühe kuu lõppu on pädeval asutusel õigustatud põhjendused, mis näitavad, et püsiva puhasväärtusega rahaturufond ei suuda puhvrit täiendada, peaks tal olema volitused muuta püsiva puhasväärtusega rahaturufond muuks rahaturufondiks kui püsiva puhasväärtusega rahaturufond. Puhasväärtuse puhver on ainuke vahend, mille kaudu võib püsiva puhasväärtusega rahaturufondile anda välist toetust.

(47) Muule rahaturufondile kui püsiva puhasväärtusega rahaturufond antud väline toetus, mille eesmärk on tagada rahaturufondi likviidsus või stabiilsus või mis tegelikult sellisel viisil toimib, suurendab negatiivse mõju ülekandumise riski rahaturufondide sektori ja ülejäänud finantssektori vahel. Kolmandatel isikutel, kes sellist toetust annavad, on huvi seda teha, sest neil on majandushuvi rahaturufondi valitsevas ettevõtjas või kuna nad püüavad vältida võimalikku maine kahjustamist juhul, kui nende nimi seostatakse rahaturufondi maksejõuetusega. Kuna sellised kolmandad isikud ei võta sõnaselget kohustust toetust anda või see tagada, ei ole kindel, kas siis, kui rahaturufond toetust vajab, talle seda ka antakse. Sellistel asjaoludel tekitab sponsortoetuse vabatahtlik laad turuosalistes ebakindlust seoses sellega, et kes kannab rahaturufondi kahjud, kui need peaksid tekkima. Ebastabiilses finantsolukorras, kus finantsriskid avalduvad ulatuslikumalt ning tekib mure seoses sponsorite majandusliku elujõulisuse ja nende suutlikkusega seotud rahaturufonde toetada, muudab selline ebakindlus rahaturufondid nn investorijooksu suhtes veelgi haavatavamaks. Nendel põhjustel ei tohiks rahaturufondid oma likviidsuse ja osaku või aktsia puhasväärtuse stabiilsuse säilitamisel tugineda välisele toetusele, välja arvatud juhul, kui rahaturufondi pädev asutus on konkreetselt lubanud anda välist toetust finantsturgude stabiilsuse säilitamiseks.

(48) Enne rahaturufondidesse investeerimist tuleks investoreid selgelt teavitada sellest, kas rahaturufond on lühiajaline või standardne ja kas on tegemist püsiva puhasväärtusega rahaturufondiga või mitte. Et mitte tekitada investorites põhjendamatuid ootusi, tuleb

ka kõikides turustusdokumentides selgelt täpsustada, et rahaturufondid ei ole tagatud investeeringuid pakkuvad ettevõtjad. Püsiva puhasväärtusega rahaturufondid peaksid investoritele selgitama puhvermehhanisme, mida nad kasutavad osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse säilitamiseks.

(49) Selleks, et tagada pädevate asutuste suutlikkus avastada rahaturufondide turul esinevad riskid, neid jälgida ja neile reageerida, peaksid rahaturufondid lisaks direktiivide 2009/65/EÜ või 2011/61/EL alusel juba nõutavatele aruannetele esitama oma pädevatele asutustele ka teabe üksikasjaliku loetelu. Pädevad asutused peaksid koguma selliseid andmeid järjepidevalt üle terve liidu, et saada sisulisi teadmisi peamiste suundumuste kohta rahaturufondide turul. Liidu rahaturufondide turu võimalike mõjude ühise analüüsi hõlbustamiseks tuleks need andmed esitada Euroopa Väärtpaberiturujärelevalvele (ESMA), kes peaks looma rahaturufondide keskse andmebaasi.

(50) Rahaturufondi pädev asutus peaks kontrollima, kas rahaturufond suudab käesolevat määrust pidevalt järgida. Kuna pädevatele asutustele on direktiivide 2009/65/EÜ ja 2011/61/EL alusel juba antud ulatuslikud volitused, on vaja neid volitusi laiendada, et neid saaks teostada ka seoses rahaturufonde käsitlevate uute ühiste eeskirjadega. Eurofondide või alternatiivsete investeerimisfondide pädevad asutused peaksid kontrollima ka kõikide käesoleva määruse jõustumise ajal tegutsevate rahaturufondide tunnustega ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjate nõuetele vastavust.

(51) Komisjon peaks Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 290 kohaselt vastu võtma delegeeritud õigusaktid sisemise hindamismenetluse valdkonnas. On ülitähtis, et komisjon korraldaks oma ettevalmistava töö käigus asjakohased konsultatsioonid, sealhulgas ekspertide tasandil.

(52) Samuti peaks komisjonil olema volitused võtta vastu rakenduslikud tehnilised standardid Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 291 kohaste rakendusaktidena ning kooskõlas määruse (EL) nr 1095/2010[7] artikliga 15. ESMA-le tuleks anda ülesanne koostada komisjonile esitamiseks rakenduslikud tehnilised standardid seoses pädevatele asutustele suunatud aruandevormiga, mis sisaldab rahaturufonde käsitlevat teavet.

(53) ESMA-l peaks olema võimalik teostada kõiki talle direktiivide 2009/65/EÜ ja 2011/61/EL alusel antud volitusi seoses käesoleva määrusega. Samuti tehakse talle ülesandeks töötada välja regulatiivsed ja rakenduslikud tehnilised standardid.

(54) Oluline on vaadata käesolev määrus läbi, et hinnata, kas on asjakohane vabastada teatavad püsiva puhasväärtusega rahaturufondid, kelle investeerimisportfellid on kontsentreerunud liikmesriikide emiteeritud võlakohustustele, nõudest kehtestada kapitalipuhver, mis moodustab vähemalt 3 % püsiva puhasväärtusega rahaturufondi varade koguväärtusest. Seepärast peaks komisjon kolme aasta jooksul pärast käesoleva määruse jõustumist analüüsima käesoleva määruse rakendamisel saadud kogemusi ning rahaturufondidega seotud eri majanduslikele aspektidele avaldunud mõju. Liikmesriikide emiteeritud või tagatud võlakohustused moodustavad selgesti eristuva investeeringute kategooria, millel on spetsiifilised krediidi ja likviidsuse tunnused. Lisaks on riigivõlakohustusel määrav roll liikmesriikide rahastamisel. Komisjon peaks

[7] Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus (EL) nr 1095/2010, 24. november 2010, millega asutatakse Euroopa Järelevalveasutus (Euroopa Väärtpaberiturujärelevalve), muudetakse otsust nr 716/2009/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni otsus 2009/77/EÜ (ELT L 331, 15.12.2010, lk 84).

hindama liikmesriikide emiteeritud või tagatud võlakohustuste turu suundumusi ning võimalust luua eraldi raamistik nendele rahaturufondidele, kes keskenduvad oma investeerimispoliitikas seda liiki võlakohustustele.

(55) Rahaturufonde käsitlevad uued ühtsed eeskirjad peaksid vastama direktiivi 95/46/EÜ[8] ja määruse (EÜ) nr 45/2001[9] sätetele.

(56) Kuna käesoleva määruse eesmärke, nimelt tagada terves liidus rahaturufondide suhtes kohaldatavad ühtsed usaldatavusnõuded, võttes samal ajal täielikult arvesse vajadust saavutada tasakaal rahaturufondide turvalisuse ja usaldusväärsuse ning rahaturgude tõhusa toimimise ja nende eri sidusrühmade kulude vahel, ei suuda liikmesriigid piisavalt saavutada ning seepärast, arvestades nende ulatust ja mõju, on neid võimalik paremini saavutada liidu tasandil, võib liit võtta meetmeid kooskõlas Euroopa Liidu lepingu artiklis 5 sätestatud subsidiaarsuse põhimõttega. Kooskõlas kõnealuses artiklis sätestatud proportsionaalsuse põhimõttega ei lähe käesolev määrus kaugemale sellest, mis on vajalik nimetatud eesmärkide saavutamiseks.

(57) Rahaturufonde käsitlevates uutes ühtsetes eeskirjades järgitakse põhiõigusi ning põhimõtteid, mida on tunnustatud eelkõige Euroopa Liidu põhiõiguste hartas ja eelkõige tarbijakaitset, ettevõtlusvabadust ja isikuandmete kaitset. Rahaturufonde käsitlevaid uusi ühtseid eeskirju tuleb kohaldada kooskõlas nende õiguste ja põhimõtetega,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA MÄÄRUSE:

I peatükk
Üldsätted

Artikkel 1
Reguleerimisese ja -ala

1. Käesoleva määrusega kehtestatakse eeskirjad, mis käsitlevad finantsinstrumente, millesse rahaturufond võib investeerida, rahaturufondi portfelli ja hindamist ning aruandlusnõudeid seoses liidus asutatud, valitsetavate või turustatavate rahaturufondidega.

   Käesolevat määrust kohaldatakse ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjate suhtes, millel peab olema eurofondi tegevusluba direktiivi 2009/65/EÜ alusel või mis on alternatiivsed investeerimisfondid direktiivi 2011/61/EL alusel, mis investeerivad lühiajalistesse varadesse ning mille konkreetne või kumulatiivne eesmärk on toota kasumit kooskõlas rahaturu intressimääradega või säilitada investeeringu väärtus.

2. Liikmesriigid ei kehtesta käesoleva määrusega hõlmatud valdkonnas täiendavaid nõudeid.

[8] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 95/46/EÜ, 24. oktoober 1995, üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise kohta (EÜT L 281, 23.11.1995, lk 31).

[9] Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus (EÜ) nr 45/2001, 18. detsember 2000, üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ühenduse institutsioonides ja asutustes ning selliste andmete vaba liikumise kohta (EÜT L 8, 12.1.2001, lk 1).

Artikkel 2
Mõisted

Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

(1) „lühiajalised varad” – finantsvarad, mille järelejäänud tähtaeg ei ületa kahte aastat;

(2) „rahaturuinstrumendid” – direktiivi 2009/65/EÜ artikli 2 lõike 1 punktis o määratletud rahaturuinstrumendid;

(3) „vabalt võõrandatavad väärtpaberid” – direktiivi 2009/65/EÜ artikli 2 lõike 1 punktis n määratletud vabalt võõrandatavad väärtpaberid;

(4) „repoleping” – mis tahes leping, mille alusel üks pool annab vastaspoolele üle väärtpaberid või omandiga seotud mis tahes õigused, kohustudes need kindlaks määratud või kindlaks määrataval kuupäeval kindla hinna eest tagasi ostma;

(5) „pöördrepoleping” – mis tahes leping, mille kohaselt üks pool saab vastaspoolelt väärtpabereid või omandi või väärtpaberitega seotud mis tahes õigused, kohustudes need kindlaks määratud või kindlaks määrataval kuupäeval kindla hinna eest tagasi müüma;

(6) „väärtpaberite laenuks andmine” ja „väärtpaberite laenuks võtmine” – mis tahes tehing, mille puhul asutus või tema vastaspool annab üle väärtpaberid, tingimusel et laenuks võtja kohustub tagastama samaväärsed väärpaberid teataval kuupäeval või kui üleandja seda nõuab; nimetatud tehing on väärtpaberite laenuks andmine selle asutuse jaoks, kes väärtpaberid üle annab, ja väärtpaberite laenuks võtmine selle asutuse jaoks, kellele need üle antakse;

(7) „väärtpaberistamine” – määruse (EL) nr 575/2013[10] artikli 4 lõike 1 punktis 61 määratletud väärtpaberistamine;

(8) „ettevõtja võlakohustus” – selliste äriühingute emiteeritud võlainstrumendid, kes tegelikult osalevad kaupade või mittefinantsteenuste tootmises või nendega kauplemises;

(9) „turuhinnas hindamine” – positsioonide hindamine selliste hõlpsalt kättesaadavate hindade põhjal, millega saaks positsioonid koheselt sulgeda ja mille allikad on sõltumatud (sealhulgas börsihinnad, börsisaali ekraanihinnad või mitme sõltumatu hea reputatsiooniga maakleri noteeringud);

(10) „mudelipõhine hindamine” – mis tahes hindamine, mille korral kasutatakse võrdlusalust, ekstrapoleerimist või muud ühel või mitmel turusisendil põhinevat arvutust;

(11) „amortiseeritud soetusmaksumuse meetod” – hindamismeetod, mille puhul võetakse arvesse vara soetusmaksumust ning kohandatakse seda väärtust ülekursside (või alakursside) amortiseerimisega kuni lõpptähtajani;

(12) „püsiva puhasväärtusega rahaturufond” – rahaturufond, mis säilitab osaku või aktsia muutumatu puhasväärtuse; mille puhul fondi tulu koguneb igapäevaselt või selle võib investoritele välja maksta ning mille varasid hinnatakse üldiselt amortiseeritud

[10] Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus (EL) nr 575/2013, 26. juuni 2013, krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT L 176, 27.6.2013, lk 1-337).

soetusmaksumuse meetodi põhjal või vara puhasväärtus ümardatakse lähima protsendipunktini või samaväärse valuutaühikuni;

(13) „lühiajaline rahaturufond” – rahaturufond, mis investeerib artikli 9 lõikes 1 osutatud kõlblikesse rahaturuinstrumentidesse;

(14) „standardne rahaturufond” – rahaturufond, mis investeerib artikli 9 lõigetes 1 ja 2 osutatud kõlblikesse rahaturuinstrumentidesse;

(15) „krediidiasutus” – määruse (EL) nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 1 määratletud krediidiasutus;

(16) „rahaturufondi pädev asutus”:

(a) eurofondide puhul eurofondi päritoluliikmesriigi pädev asutus, mis on määratud kooskõlas direktiivi 2009/65/EÜ artikliga 97;

(b) ELi alternatiivsete investeerimisfondide puhul direktiivi 2011/61/EL artikli 4 lõike 1 punktis p määratletud alternatiivse investeerimisfondi päritoluliikmesriigi pädev asutus;

(c) kolmandate riikide alternatiivsete investeerimisfondide puhul:

(i) selle liikmesriigi pädev asutus, kus kolmanda riigi alternatiivset investeerimisfondi liidus ilma Euroopa tegevusloata turustatakse;

(ii) kolmanda riigi alternatiivset investeerimisfondi valitseva ELi alternatiivse investeerimisfondi valitseja pädev asutus, juhul kui kolmanda riigi alternatiivset investeerimisfondi turustatakse liidus Euroopa tegevusloa alusel või kui seda liidus ei turustata;

(iii) viidatava liikmesriigi pädev asutus, juhul kui kolmanda riigi alternatiivset investeerimisfondi ei valitse ELi alternatiivse investeerimisfondi valitseja ja seda turustatakse liidus Euroopa tegevusloa alusel;

(17) „rahaturufondi päritoluliikmesriik” – liikmesriik, kus rahaturufondile on antud tegevusluba;

(18) „kaalutud keskmine tähtaeg” – keskmine ajavahemik kõikide fondis olevate alusvarade õigusliku tähtajani, või kui see on lühem, siis ajavahemik järgmise rahaturu intressimäära korrigeerimise kuupäevani, kajastades iga vara suhtelist osa;

(19) „kaalutud keskmine järelejäänud tähtaeg” – keskmine ajavahemik kõikide fondis olevate alusvarade õigusliku tähtajani, kajastades iga vara suhtelist osa;

(20) „õiguslik tähtaeg” – kuupäev, mil väärtpaberi põhiosa tuleb täielikult tagasi maksta ning millega ei kaasne mis tahes valikulisust;

(21) „järelejäänud tähtaeg” – ajavahemik kuni õigusliku tähtajani;

(22) „lühikeseks müük” – rahaturuinstrumentide katteta müük.

Artikkel 3
Rahaturufondidele tegevusloa andmine

1. Liidus võib ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtja rahaturufondina asutada, seda turustada või valitseda üksnes siis, kui sellele on antud käesoleva määruse kohane tegevusluba.

Selline tegevusluba kehtib kõikides liikmesriikides.

2. Ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjale, kellel on vaja eurofondi tegevusluba direktiivi 2009/65/EÜ alusel, antakse rahaturufondi tegevusluba direktiivi 2009/65/EÜ kohase tegevusloa andmise menetluse osana.

3. Ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjale, mis on alternatiivne investeerimisfond, antakse rahaturufondi tegevusluba kooskõlas artiklis 4 sätestatud tegevusloa andmise menetlusega.

4. Ühiseks investeerimiseks loodud ettevõtjale antakse rahaturufondi tegevusluba üksnes siis, kui rahaturufondi pädev asutus on veendunud, et rahaturufond suudab täita kõik käesoleva määruse nõuded.

5. Tegevusloa saamiseks esitab rahaturufond oma pädevale asutusele järgmised dokumendid:

   (a) fonditingimused või põhikiri;

   (b) valitseja andmed;

   (c) depositooriumi andmed;

   (d) investoritele kättesaadav rahaturufondi kirjeldus või seda käsitlev mis tahes teave;

   (e) II–VII peatükis osutatud nõuete täitmiseks vajalike korralduste ja menetluste kirjeldus või neid käsitlev mis tahes teave;

   (f) mis tahes muu teave või dokumendid, mida rahaturufondi pädev asutus taotleb, et kontrollida käesoleva määruse nõuete täitmist.

6. Pädevad asutused esitavad ESMA-le kord kvartalis teabe käesoleva määruse alusel väljastatud või kehtetuks tunnistatud tegevuslubade kohta.

7. ESMA peab avalikku keskregistrit, mis sisaldab andmeid iga käesoleva määruse alusel tegevusloa saanud rahaturufondi, selle liigi, valitseja ja rahaturufondi pädeva asutuse kohta. Register tehakse kättesaadavaks elektroonilisel kujul.

Artikkel 4

Alternatiivsetest investeerimisfondidest rahaturufondidele tegevusloa andmise menetlus

1. Alternatiivsele investeerimisfondile antakse rahaturufondi tegevusluba üksnes siis, kui tema pädev asutus on kiitnud heaks direktiivi 2011/61/EL alusel tegevusloa saanud alternatiivse investeerimisfondi valitseja taotluse alternatiivse investeerimisfondi valitsemiseks, fonditingimused ja depositooriumi valiku.

2. Esitades taotluse alternatiivse investeerimisfondi valitsemiseks, esitab tegevusloa saanud alternatiivse investeerimisfondi valitseja rahaturufondi pädevale asutusele:

   (a) kirjaliku lepingu depositooriumiga;

   (b) teabe alternatiivse investeerimisfondi portfellivalitsemise ja riskijuhtimise ning haldusega seotud ülesannete edasiandmise korra kohta;

   (c) teabe selliste alternatiivsete investeerimisfondide investeerimisstrateegiate, riskiprofiilide ja muude tunnuste kohta, mille valitsemiseks on alternatiivsete investeerimisfondide valitsejal tegevusluba.

   Rahaturufondi pädev asutus võib paluda alternatiivse investeerimisfondi valitseja pädevalt asutuselt selgitusi ja teavet eelmises lõigus loetletud dokumentide kohta või kinnitust selle kohta, kas rahaturufondid jäävad alternatiivsete investeerimisfondide

valitsemise tegevusloa reguleerimisalasse. Alternatiivse investeerimisfondi valitseja pädev asutus vastab kümne tööpäeva jooksul alates taotluse saamisest rahaturufondi pädevalt asutuselt.

3. Alternatiivse investeerimisfondi valitseja teavitab rahaturufondi pädevat asutust viivitamata kõikidest hilisematest muudatustest lõikes 2 osutatud dokumentides.

4. Rahaturufondi pädev asutus võib alternatiivse investeerimisfondi valitseja taotluse rahuldamata jätta vaid juhul, kui:

   (a) alternatiivse investeerimisfondi valitseja ei järgi käesolevat määrust;

   (b) alternatiivse investeerimisfondi valitseja ei järgi direktiivi 2011/61/EL;

   (c) alternatiivse investeerimisfondi valitseja pädev asutus ei ole alternatiivse investeerimisfondi valitsejale andnud tegevusluba rahaturufondide valitsemiseks;

   (d) alternatiivse investeerimisfondi valitseja ei ole esitanud lõikes 2 osutatud dokumente.

   Enne taotluse rahuldamata jätmist konsulteerib rahaturufondi pädev asutus alternatiivse investeerimisfondi valitseja pädeva asutusega.

5. Alternatiivsele investeerimisfondile rahaturufondi tegevusloa andmise tingimuseks ei tohi seada nõuet, et alternatiivset investeerimisfondi valitseks alternatiivse investeerimisfondi valitseja, mis on tegevusloa saanud alternatiivse investeerimisfondi päritoluliikmesriigis, või et alternatiivse investeerimisfondi valitseja tegutseks või annaks oma ülesandeid edasi alternatiivse investeerimisfondi päritoluliikmesriigis.

6. Alternatiivse investeerimisfondi valitsejat teavitatakse kahe kuu jooksul pärast tervikliku taotluse esitamist, kas alternatiivsele investeerimisfondile on antud rahaturufondi tegevusluba või mitte.

7. Rahaturufondi pädev asutus ei anna tegevusluba, kui alternatiivsel investeerimisfondil on õiguslikult keelatud turustada oma osakuid või aktsiaid tema päritoluliikmesriigis.

Artikkel 5
Rahaturufondi nimetuse kasutamine

1. Eurofond või alternatiivne investeerimisfond kasutab enda kohta või tema emiteeritavate osakute või aktsiatega seoses nimetust „rahaturufond” üksnes siis, kui eurofondile või alternatiivsele investeerimisfondile on antud tegevusluba kooskõlas käesoleva määrusega.

   Eurofond või alternatiivne investeerimisfond kasutab rahaturufondile viitavat nimetust või selliseid väljendeid nagu „sularaha”, „likviidne”, „raha”, „kauplemiseks valmis varad”, „hoiuselaadne” või muid sarnaseid sõnu üksnes siis, kui see on käesoleva määruse alusel lubatud.

2. Nimetuse „rahaturufond” või rahaturufondile viitava nimetuse või lõikes 1 osutatud väljendite kasutamine hõlmab nende kasutamist mis tahes välis- ja sisedokumentides, aruannetes, avaldustes, reklaamides, teadetes, kirjades või mis tahes muus materjalis, mis on suunatud või mõeldud levitamiseks potentsiaalsetele investoritele, osakuomanikele, aktsionäridele või pädevatele asutustele kirjalikult, suuliselt, elektrooniliselt või mis tahes muus vormis.

Artikkel 6
Kohaldatavad eeskirjad

1. Rahaturufond järgib igal ajal käesoleva määruse sätteid.

2. Rahaturufond, mis on eurofond, ja selle valitseja täidavad igal ajal direktiivi 2009/65/EÜ nõudeid, välja arvatud juhul, kui käesolevas määruses on ette nähtud teisiti.

3. Rahaturufond, mis on alternatiivne investeerimisfond, ja selle valitseja täidavad igal ajal direktiivi 2011/61/EL nõudeid, välja arvatud juhul, kui käesolevas määruses on ette nähtud teisiti.

4. Rahaturufondi valitseja vastutab käesoleva määruse järgimise tagamise eest. Valitseja vastutab mis tahes võimaliku kahju eest, mis tuleneb käesoleva määruse nõuete täitmata jätmisest.

5. Käesolev määrus ei takista rahaturufondidel kohaldada käesoleva määrusega nõutavatest rangemaid investeerimispiiranguid.

II peatükk
Rahaturufondide investeerimispoliitikaga seotud kohustused

I JAGU
ÜLDEESKIRJAD JA KÕLBLIK VARA

Artikkel 7
Üldpõhimõtted

1. Kui rahaturufond koosneb enam kui ühest investeerimisüksusest, käsitatakse iga üksust II–VII peatüki kohaldamisel eraldi rahaturufondina.

2. Eurofondi tegevusloaga rahaturufondide suhtes ei kohaldata direktiivi 2009/65/EÜ artiklites 49, 50, 50a, artikli 51 lõikes 2 ning artiklites 52–57 eurofondide investeerimispoliitika kohta kehtestatud kohustusi, välja arvatud juhul, kui käesolevas määruses on sõnaselgelt ette nähtud teisiti.

Artikkel 8
Kõlblik vara

1. Rahaturufond investeerib ainult ühte või mitmesse järgmistest finantsvara kategooriatest ning üksnes käesolevas määruses sätestatud tingimustel:

   (a) rahaturuinstrumendid;

   (b) hoiused krediidiasutustes;

   (c) tuletisinstrumendid;

   (d) pöördrepolepingud.

2. Rahaturufond ei tegele ühegi järgmise tegevusega:

   (a) investeerimine muudesse varadesse kui need, millele on osutatud lõikes 1;

   (b) rahaturuinstrumentide lühikeseks müümine;

(c) otseste või kaudsete riskipositsioonide võtmine aktsiakapitalis või kaupades, sealhulgas tuletisinstrumentide, neid esindavate sertifikaatide, neil põhinevate indeksite või mis tahes muu vahendi või instrumendi kaudu, mis tekitaks nendega seotud riskipositsiooni;

(d) väärtpaberite laenuks andmise lepingute või väärtpaberite laenuks võtmise lepingute ning repolepingute või mis tahes muude lepingute sõlmimine, mis koormaks rahaturufondi varasid;

(e) sularaha laenuks võtmine ja laenuks andmine.

Artikkel 9
Kõlblikud rahaturuinstrumendid

1. Rahaturufond võib investeerida rahaturuinstrumenti, tingimusel et see vastab kõikidele järgmistele nõuetele:

(a) see kuulub ühte direktiivi 2009/65/EÜ artikli 50 lõike 1 punktis a, b, c või h osutatud rahaturuinstrumentide kategooriasse;

(b) sellel on üks järgmistest alternatiivsetest omadustest:

(i) emiteerimisel on selle õiguslik tähtaeg 397 päeva või vähem;

(ii) selle järelejäänud tähtaeg on 397 päeva või vähem;

(c) rahaturuinstrumendi emitendile on määratud üks kahest kõrgemast sisemisest reitinguklassist kooskõlas käesoleva määruse artiklites 16–19 sätestatud eeskirjadega.

(d) kui ta võtab väärtpaberistamisest tuleneva riskipositsiooni, kohaldatakse selle suhtes artiklis 10 sätestatud täiendavaid nõudeid.

2. Standardsetel rahaturufondidel lubatakse investeerida sellistesse rahaturuinstrumentidesse, mille tootlust korrigeeritakse korrapäraselt vastavalt rahaturu oludele iga 397 päeva järel või sagedamini, samas kui nende järelejäänud tähtaeg ei ületa kahte aastat.

3. Lõike 1 punkti c ei kohaldata nende rahaturuinstrumentide suhtes, mille emitent või tagaja on liikmesriigi keskasutus või keskpank, Euroopa Keskpank, liit, Euroopa stabiilsusmehhanism või Euroopa Investeerimispank.

Artikkel 10
Kõlblikud väärtpaberistamised

1. Väärtpaberistamist käsitatakse kõlblikuna tingimusel, et täitetud on kõik järgmised tingimused:

(a) aluspositsioon või positsioonide kogum koosneb üksnes ettevõtja võlakohustusest;

(b) alusvaraks olev ettevõtja võlakohustus on kõrge krediidikvaliteediga ja likviidne;

(c) emiteerimisel on alusvaraks oleva ettevõtja võlakohustuse õiguslik tähtaeg 397 päeva või vähem; või selle järelejäänud tähtaeg on 397 päeva või vähem.

2. Lõike 1 järjepidevaks kohaldamiseks töötab ESMA välja regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu, milles täpsustatakse järgmine:

(a) tingimused ja asjaolud, mille korral aluspositsiooni või positsioonide kogumit käsitatakse koosnevat üksnes ettevõtja võlakohustustest;

(b) tingimused ja arvulised künnised, millega määratakse kindlaks see, millal ettevõtja võlakohustus on kõrge krediidikvaliteediga ja likviidne.

ESMA esitab esimeses lõigus osutatud regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt […].

Komisjonile delegeeritakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed tehnilised standardid määruse (EL) nr 1095/2010 artiklites 10 kuni 14 sätestatud korras.

Artikkel 11
Kõlblikud hoiused krediidiasutustes

Rahaturufond võib investeerida hoiustesse krediidiasutuses, kui on täidetud kõik järgmised tingimused:

(a) hoius on nõudmisel tagastatav ja selle võib igal ajal välja võtta;

(b) hoiuse tähtaeg on kõige rohkem 12 kuud;

(c) krediidiasutuse registrijärgne asukoht on liikmesriigis või, juhul kui krediidiasutuse registrijärgne asukoht on kolmandas riigis, kohaldatakse selle suhtes usaldatavusnõudeid, mida peetakse samaväärseks liidu õiguses sätestatud nõuetega vastavalt määruse (EL) nr 575/2013 artikli 107 lõikes 4 sätestatud menetlusele.

Artikkel 12
Kõlblikud tuletisinstrumendid

Rahaturufond võib investeerida tuletisinstrumentidesse, kui nendega kaubeldakse direktiivi 2009/65/EÜ artikli 50 lõike 1 punktis a, b või c osutatud reguleeritud turul või börsiväliselt, tingimusel et igal juhul on täidetud kõik järgmised tingimused:

(a) tuletisinstrumendi alusvaraks on intressimäärad, valuutakursid, valuutad või mõnda nendest kategooriatest kajastavad indeksid;

(b) tuletisinstrumendi ainus eesmärk on maandada kestusega seotud ja valuutariske, mis kaasnevad rahaturufondi muude investeeringutega;

(c) börsiväliste tuletisinstrumentidega tehtavate tehingute vastaspooled on asutused, mille suhtes kohaldatakse usaldatavusnõuete kohast reguleerimist ja mille üle teostatakse järelevalvet ning mis kuuluvad rahaturufondi päritoluliikmesriigi pädevate asutuste heakskiidetud kategooriatesse;

(d) börsiväliste tuletisinstrumentide suhtes kohaldatakse usaldusväärset ja kontrollitavat igapäevast hindamist ning neid on võimalik rahaturufondi algatusel igal ajal nende õiglase väärtusega müüa, rahaks vahetada või tasaarvestusega lõpetada.

Artikkel 13
Kõlblikud pöördrepolepingud

1. Rahaturufond võib sõlmida pöördrepolepingu juhul, kui on täidetud kõik järgmised tingimused:

(a) rahaturufondil on õigus leping igal ajal kuni kahe tööpäeva pikkuse etteteatamisega lõpetada;

(b) pöördrepolepingu raames saadavate varade turuväärtus on igal ajal vähemalt võrdne nende eest makstud sularahaga.

2. Varad, mida rahaturufond pöördrepolepingu raames saab, on artiklile 9 vastavad rahaturuinstrumendid.

3. Rahaturufond ei või pöördrepolepingu osana saada artiklis 10 määratletud väärtpaberistamisi. Varasid, mida rahaturufond pöördrepolepingu raames saab, ei müüda, reinvesteerita, pandita ega võõrandata muul viisil.

4. Varasid, mida rahaturufond pöördrepolepingu raames saab, võetakse arvesse käesolevas määruses sätestatud hajutamise ja kontsentreerumise piirmäärade arvutamisel.

5. Erandina lõikest 2 võib rahaturufond pöördrepolepingu raames saada likviidseid vabalt võõrandatavaid väärtpabereid või muid kui artikli 9 kohaseid rahaturuinstrumente, tingimusel, et kõnealused varad vastavad ühele järgmistest tingimustest:

(a) need on kõrge krediidikvaliteediga varad, mille emitent või tagaja on liikmesriigi keskasutus või keskpank, Euroopa Keskpank, liit, Euroopa stabiilsusmehhanism, Euroopa Investeerimispank;

(b) need varad on emiteerinud või taganud kolmanda riigi keskasutus või keskpank, tingimusel, et varasid emiteerinud kolmandale riigile on määratud üks kahest kõrgemast sisemisest reitinguklassist vastavalt artiklites 16–19 sätestatud eeskirjadele.

Rahaturufondi investoritele avalikustatakse teave esimese lõigu kohaselt pöördrepolepingu raames saadud varade kohta.

Esimese lõigu kohaselt pöördrepolepingu raames saadud varade suhtes kohaldatakse artikli 14 lõikes 6 sätestatud eeskirju.

6. Komisjonile antakse õigus võtta vastavalt artiklile 44 vastu delegeeritud õigusakte, millega täpsustatakse lõikes 5 osutatud varade suhtes kohaldatavad kvantitatiivsed ja kvalitatiivsed likviidsusnõuded ning lõike 5 punktis a osutatud varade suhtes kohaldatavad kvantitatiivsed ja kvalitatiivsed krediidikvaliteedi nõuded.

Selleks võtab komisjon arvesse määruse (EL) nr 575/2013 (krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta) artikli [509 lõikes 3] osutatud aruannet.

Komisjon võtab esimeses lõigus osutatud delegeeritud õigusaktid vastu hiljemalt 31. detsembriks 2014.

II JAGU
INVESTEERIMISPOLIITIKAT KÄSITLEVAD SÄTTED

Artikkel 14
Hajutamine

1. Rahaturufond ei tohi investeerida rohkem kui 5 % oma varast:

(a) ühe ja sama asutuse emiteeritud rahaturuinstrumentidesse;

(b) ühte ja samasse krediidiasutusse paigutatud hoiustesse.

2. Kõigist väärtpaberistamistest tulenev agregeeritud riskipositsioon ei ole rohkem kui 10 % rahaturufondi varadest.

3. Rahaturufondi ühe ja sama vastaspoolega seotud agregeeritud riskipositsioon, mis tuleneb börsiväliste tuletisinstrumentidega tehtavatest tehingutest, ei ületa 5 % tema varast.

4. Agregeeritud rahasumma, mis antakse rahaturufondi ühele ja samale pöördrepolepingute vastaspoolele, ei ületa kokku 20 % tema varast.

5. Olenemata lõigetes 1 ja 3 sätestatud üksikutest piirmääradest, ei tohi rahaturufondil juhul, kui selle tagajärjel oleks rohkem kui 10 % tema varast investeeritud ühte asutusse, samal ajal olla:

   (a) investeeringuid kõnealuse asutuse emiteeritud rahaturuinstrumentidesse;

   (b) hoiuseid kõnealuses asutuses;

   (c) börsiväliseid tuletisinstrumente, millega seoses tekiks kõnealuse asutuse suhtes vastaspoole risk.

6. Erandina lõike 1 punktist a võib pädev asutus lubada rahaturufondil kooskõlas riski hajutamise põhimõttega investeerida kuni 100 % oma varast mitmesugustesse rahaturuinstrumentidesse, mille emitent või tagaja on liikmesriigi riiklik asutus, piirkondlik või kohalik omavalitsus või keskpank, Euroopa Keskpank, liit, Euroopa stabiilsusmehhanism või Euroopa Investeerimispank, kolmanda riigi keskasutus või keskpank või avalik-õiguslik rahvusvaheline organisatsioon, millesse kuulub üks või mitu liikmesriiki.

   Esimest lõiku kohaldatakse üksnes juhul, kui on täidetud kõik järgmised nõuded:

   (a) rahaturufondi valduses on vastava emitendi vähemalt kuue eri emissiooni rahaturuinstrumendid;

   (b) rahaturufond seab ühe ja sama emissiooni rahaturuinstrumentidesse tehtavate investeeringute piirmääraks kõige rohkem 30 % oma varast;

   (c) rahaturufond märgib fonditingimustes või põhikirjas selgelt ära liikmesriigi riikliku asutuse, piirkondliku või kohaliku omavalitsuse või keskpanga, Euroopa Keskpanga, liidu, Euroopa stabiilsusmehhanismi või Euroopa Investeerimispanga, kolmanda riigi keskasutuse või keskpanga või avalik-õigusliku rahvusvahelise organisatsiooni, millesse kuulub üks või mitu liikmesriiki, mille emiteeritud või tagatud rahaturuinstrumentidesse ta kavatseb investeerida üle 5 % oma varast;

   (d) rahaturufond lisab oma prospektile ja reklaamiteadetesse selgesti eristatava teate, et juhtida tähelepanu käesoleva erandi kasutamisele, ning märgib ära liikmesriigi riikliku asutuse, piirkondliku või kohaliku omavalitsuse või keskpanga, Euroopa Keskpanga, liidu, Euroopa stabiilsusmehhanismi või Euroopa Investeerimispanga, kolmanda riigi keskasutuse või keskpanga või avalik-õigusliku rahvusvahelise organisatsiooni, millesse kuulub üks või mitu liikmesriiki, mille emiteeritud või tagatud rahaturuinstrumentidesse ta kavatseb investeerida üle 5 % oma varast.

7. Äriühinguid, mis on koondatud ühte konsolideerimisgruppi nõukogu direktiivi 83/349/EMÜ[11] või tunnustatud rahvusvaheliste raamatupidamiseeskirjade kohaste konsolideeritud aruannete koostamiseks, käsitatakse lõigetes 1–5 osutatud piirmäärade arvutamisel ühe üksusena.

Artikkel 15
Kontsentreerumine

1. Rahaturufond ei tohi omada rohkem kui 10 % ühe üksuse emiteeritud rahaturuinstrumentidest.

2. Lõikes 1 sätestatud piirmäära ei kohaldata selliste rahaturuinstrumentide osaluste suhtes, mille emitent või tagaja on liikmesriigi riiklik asutus, piirkondlik või kohalik omavalitsus või keskpank, Euroopa Keskpank, liit, Euroopa stabiilsusmehhanism või Euroopa Investeerimispank, kolmanda riigi keskasutus või keskpank või avalik-õiguslik rahvusvaheline organisatsioon, millesse kuulub üks või mitu liikmesriiki.

III JAGU
RAHATURUINSTRUMENTIDE KREDIIDIKVALITEET

Artikkel 16
Sisemine hindamismenetlus

1. Rahaturufondi valitseja kehtestab, rakendab ja kohaldab järjekindlalt usaldusväärset ja ranget rahaturuinstrumentide krediidikvaliteedi määramise sisemist hindamismenetlust, võttes arvesse instrumendi emitenti ja instrumendi enda omadusi.

2. Sisemine hindamismenetlus põhineb sisemisel reitingusüsteemil ja usaldusväärsetel, rangetel, süsteemsetel ja järjepidevalt kohaldatavatel reitingu määramise metoodikatel. Fondivalitseja peab valideerima reitingu määramise metoodikad varasema kogemuse ja empiiriliste tõendite, sealhulgas järeltestimise, põhjal.

3. Sisemine hindamismenetlus peab vastama järgmistele nõuetele:

   (a) rahaturufondi valitseja tagab, et teave, mida kasutatakse sisemise krediidireitingu määramisel, on piisava kvaliteediga, ajakohane ja pärineb usaldusväärsetest allikatest Fondivalitseja rakendab ja hoiab käigus tulemuslikku menetlust emitentide omaduste kohta teabe kogumiseks ja ajakohastamiseks;

   (b) rahaturufondi valitseja kehtestab ja rakendab sobivad meetmed, millega tagatakse, et sisereitingute määramine põhineb kogu kättesaadava ja asjakohase teabe põhjalikul analüüsil ning et see sisaldab kõiki asjakohaseid põhitegureid, mis mõjutavad emitendi krediidivõimelisust;

   (c) rahaturufondi valitseja teostab jooksvalt sisereitingute määramise järelevalvet ning vaatab kõik sisereitingute määramised uuesti üle vähemalt üks kord aastas. Fondivalitseja vaatab määratud reitingud üle iga kord, kui toimub oluline muutus, mis võib mõjutada sisemist krediidireitingut. Fondivalitseja kehtestab asutusesisese korra, millega jälgib makromajanduslike, finantsturul

[11] Seitsmes nõukogu direktiiv 83/349/EMÜ, 13. juuni 1983, mis põhineb asutamislepingu artikli 54 lõike 3 punktil g ja käsitleb konsolideeritud aastaaruandeid, EÜT L 193, 18.7.1983, lk 1–17.

või emitendi eriomastes tingimustes toimuvate muutuste mõju sisemistele krediidireitingutele;

(d) kui Euroopa Väärtpaberiturujärelevalve (ESMA) registreeritud reitinguagentuur määrab rahaturuinstrumentide emitendile krediidireitingu, loetakse reitingu langetamist madalamale kui kaks selle agentuuri kasutatavat kõrgeimat lühiajalist krediidireitingut, oluliseks muutuseks punkti c tähenduses ning rahaturufondi valitseja peab läbi viima uue määramismenetluse;

(e) määramismetoodikad vaadatakse läbi vähemalt üks kord aastas, et teha kindlaks, kas need on portfelli seisust ja välistingimustest lähtuvalt jätkuvalt asjakohased;

(f) kui sisemises hindamismenetluses kasutatavaid metoodikaid, mudeleid või reitingu olulisimaid eeldusi muudetakse, vaatab rahaturufondi valitseja nii kiiresti kui võimalik ja mitte hiljem kui ühe kuu jooksul pärast muutust läbi kõik sisemised krediidireitingud, mida muutus mõjutab;

(g) rahaturufondi valitseja sisereitingute määramisi ega nende perioodilisi läbivaatamisi ei tohi teostada isikud, kes haldavad rahaturufondi portfelli või vastutavad selle valitsemise eest.

Artikkel 17
Sisemine reitingusüsteem

1. Igale emitendile, kes laseb välja rahaturuinstrumendi, millesse rahaturufond kavatseb investeerida, määratakse sisemise hindamismenetluse kohaselt sisereiting.

2. Sisemise reitingusüsteemi struktuur peab vastama kõigile järgmistele nõuetele:

(a) sisemise reitingusüsteemi aluseks on ühtlustatud reitinguskaala, mis kajastab vaid emitendi krediidiriski kvantifitseerimist. Reitinguskaalal on kuus reitinguklassi makseviivituses mitteolevatele emitentidele ja üks makseviivituses olevale emitendile;

(b) emitentide reitinguklasside vahel on selge vahekord, mis kajastab emitendi krediidiriski ning reitingukriteeriume, mida kasutatakse vastava taseme krediidiriski eristamiseks;

(c) sisemine reitingusüsteem võtab arvesse rahaturuinstrumentide lühiajalist olemust.

3. Reitingukriteeriumid, millele osutatakse lõike 2 punktis b, peavad vastama kõikidele järgmistele nõuetele:

(a) kriteeriumid sisaldavad vähemalt kvantitatiivseid ja kvalitatiivseid näitajaid instrumendi emitendi ning makromajandusliku ja finantsturu olukorra kohta;

(b) kriteeriumid viitavad ühistele arvulistele ja kvalitatiivsetele kontrollväärtustele, mida kasutatakse kvantitatiivsete ja kvalitatiivsete näitajate hindamiseks;

(c) kriteeriumid vastavad konkreetsele emitendi liigile. Eristatakse vähemalt järgmisi emitendi liike: riiklikud, piirkondlikud või kohalikud avaliku sektori asutused, finantsettevõtted ja mittefinantsettevõtted.

(d) väärtpaberistamisest tuleneva riskipositsiooni puhul võetakse kriteeriumides arvesse emitendi krediidiriski, väärtpaberistamise struktuuri ja alusvara krediidiriski.

Artikkel 18
Dokumentatsioon

1. Rahaturufondi valitseja dokumenteerib sisemise hindamismenetluse ja sisemise reitingusüsteemi. Dokumentatsioon peab sisaldama:

   (a) sisemise hindamismenetluse ja sisemiste reitingusüsteemide ülesehituse ja toimimise üksikasjalikku kirjeldust, mis võimaldab pädevatel asutustel eri klassidesse määramisest aru saada ning klassi määramise sobivust hinnata;

   (b) fondivalitseja poolt reitingukriteeriumide ja läbivaatamise sageduse valimise põhjendust ja valikuid toetavat analüüsi. Analüüs sisaldab reitingukriteeriumide valikul kasutatud parameetreid, mudelit ja mudeli piiranguid;

   (c) kõiki peamisi muutusi sisemises hindamismenetluses, sealhulgas andmeid muutuste põhjustajate kohta;

   (d) sisemise hindamismenetluse ülesehitust, sealhulgas reitingute määramise protsess ja sisekontrolli struktuur;

   (e) kogu teavet emitentide ja tunnustatud tagatise andjate varasemate sisereitingute kohta;

   (f) sisereitingute määramise kuupäevi;

   (g) peamisi andmeid ja metoodikat, mida kasutati sisereitingu tuletamiseks, sealhulgas reitingu olulisimad eeldused;

   (h) sisereitingu määramise eest vastutava isiku või isikute andmeid.

2. Sisemist hindamismenetlust kirjeldatakse üksikasjalikult rahaturufondi tingimustes või põhikirjas ning kõik lõikes 1 osutatud dokumendid tehakse kättesaadavaks rahaturufondi pädevate asutuste ja rahaturufondi valitseja pädevate asutuste taotlusel.

Artikkel 19
Delegeeritud õigusaktid

Komisjonile antakse õigus võtta kooskõlas artikliga 44 vastu delegeeritud õigusakte, millega täpsustatakse järgmised küsimused:

(a) tingimused, mille korral käsitatakse reitingu määramise metoodikaid usaldusväärsete, rangete, süstemaatiliste ja järjepidevalt kohaldatavatena, ning valideerimise tingimused, millele on osutatud artikli 16 lõikes 2;

(b) iga reitinguklassi määratlus artikli 17 lõike 2 punktis a osutatud emitendi krediidiriski kvantifitseerimise põhjal ning kriteeriumid artikli 17 lõike 2 punktis b osutatud krediidiriski kvantifitseerimise kindlaksmääramiseks;

(c) iga kvalitatiivse näitaja täpsed kontrollväärtused ning iga kvantitatiivse näitaja arvulised kontrollväärtused. Need näitajate kontrollväärtused määratakse kindlaks iga reitinguklassi puhul, võttes arvesse artikli 17 lõikes 3 osutatud kriteeriume;

(d) artikli 16 lõike 3 punktis c osutatud olulise muutuse tähendus.

Artikkel 20
Krediidikvaliteedi hindamise juhtimine

1. Sisemise hindamismenetluse kiidavad heaks rahaturufondi valitseja kõrgem juhtkond, juhtorgan ja, kui see on olemas, järelevalvefunktsiooni täitja.

   Kõnealused osapooled peavad fondivalitseja sisemist hindamismenetlust, sisemisi reitingusüsteeme ja määramismetoodikaid hästi mõistma ning nendega seotud aruannetest täpselt aru saama.

2. Rahaturufondide krediidiriskiprofiili sisereitingutel põhinev analüüs on oluline osa lõikes 1 osutatud osapooltele esitatavast aruandlusest. Aruandlus peab sisaldama vähemalt riskiprofiili klasside lõikes, reitingute muutumist reitinguklasside lõikes, asjaomaste parameetrite hinnangut reitinguklasside lõikes ja realiseerunud makseviivituse määrade võrdlust. Aruannete esitamise sagedus sõltub teabe olulisusest ja liigist ning neid esitatakse vähemalt üks kord aastas.

3. Kõrgem juhtkond peab jooksvalt tagama, et sisemine hindamismenetlus toimib nõuetekohaselt.

   Kõrgemat juhtkonda teavitatakse regulaarselt sisemise hindamismenetluse tulemuslikkusest, valdkondadest, kus tuvastati puudusi, ning varem tuvastatud puuduste parandamiseks tehtud jõupingutuste ja võetud meetmete seisust.

III peatükk
Rahaturufondide riskijuhtimisega seotud kohustused

Artikkel 21
Eeskirjad lühiajaliste rahaturufondide portfelli kohta

Lühiajalise rahaturufondi portfell peab alati vastama kõikidele järgmistele nõuetele:

(a) portfelli kaalutud keskmine tähtaeg (WAM) ei ületa 60 päeva;

(b) portfelli kaalutud keskmine järelejäänud tähtaeg (WAL) ei ületa 120 päeva;

(c) vähemalt 10 % tema portfelli varast on päevase tähtajaga vara. Lühiajaline rahaturufond ei soeta muud, kui päevase tähtajaga vara, kui sellise muu vara soetamise korral oleks alla 10 % tema portfellist investeeritud päevase tähtajaga varadesse;

(d) vähemalt 20% tema portfelli varast on nädalase tähtajaga vara. Lühiajaline rahaturufond ei soeta muud, kui nädalase tähtajaga vara, kui sellise muu vara soetamise korral oleks alla 20 % tema portfellist investeeritud nädalase tähtajaga varadesse.

Artikkel 22
Eeskirjad standardsete rahaturufondide portfelli kohta

1. Standardne rahaturufond peab alati täitma kõiki järgmisi nõudeid:

   (a) portfelli kaalutud keskmine tähtaeg (WAM) ei ületa kunagi 6 kuud;

   (b) portfelli kaalutud keskmine järelejäänud tähtaeg (WAL) ei ületa kunagi 12 kuud;

   (c) vähemalt 10 % tema portfelli varast on päevase tähtajaga vara. Standardne rahaturufond ei soeta muud, kui päevase tähtajaga vara, kui sellise muu vara

soetamise korral oleks alla 10 % tema portfellist investeeritud päevase tähtajaga varadesse;

(d) vähemalt 20% tema portfelli varast on nädalase tähtajaga vara. Standardne rahaturufond ei soeta muud, kui nädalase tähtajaga vara, kui sellise muu vara soetamise korral oleks alla 20% oma portfellist investeeritud nädalase tähtajaga varadesse.

2. Standardne rahaturufond võib investeerida kuni 10 % oma varadest ühe üksuse emiteeritud rahaturuinstrumentidesse.

3. Olenemata lõikes 2 sätestatud individuaalsest piirmäärast, võib standardsel rahaturufondil juhul, kui selle tagajärjel oleks kuni 15 % tema varast investeeritud ühte asutusse, samal ajal olla:

(e) investeeringuid kõnealuse asutuse emiteeritud rahaturuinstrumentidesse;

(f) hoiuseid kõnealuses asutuses;

(g) börsiväliseid tuletisinstrumente, millega seoses tekiks kõnealuse asutuse suhtes vastaspoole risk.

4. Rahaturufondi investoritele avalikustatakse teave kõigi portfelli varade kohta, millesse standardne rahaturufond investeerib vastavalt lõigetele 2 ja 3.

5. Standardne rahaturufond ei tegutse kunagi püsiva puhasväärtusega rahaturufondina.

Artikkel 23
Rahaturufondi krediidireitingud

Rahaturufond või rahaturufondi valitseja ei nõua reitinguagentuurilt rahaturufondi reitingut ega rahasta reitinguagentuuri reitingu saamiseks.

Artikkel 24
Põhimõte „tunne oma klienti”

1. Rahaturufondi valitseja kehtestab, rakendab ja kohaldab menetlusi ning rakendab hoolsuskohustust, et teha kindlaks rahaturufondi investorite arv, nende vajadused ja käitumine ning nende investeeringute väärtus, et näha õigesti ette mõju, mida avaldavad mitme investori üheaegselt esitatud tagasivõtmistaotlused. Seejuures võtab rahaturufondi valitseja arvesse vähemalt järgmisi tegureid:

(a) märgatavad seaduspärasused investorite sularahavajaduses;

(b) eri investorite teadlikkus;

(c) eri investorite riskikartlikkus;

(d) korrelatsiooni määr või tihedad seosed rahaturufondi eri investorite vahel.

2. Rahaturufondi valitseja tagab, et:

(a) üksikinvestori omanduses olevate osakute või aktsiate väärtus ei ületa mis tahes ajal päevase tähtajaga varade väärtust;

(b) tagasivõtmine ühe investori poolt ei mõjuta oluliselt rahaturufondi likviidsusprofiili.

Artikkel 25
Stressitestimine

1. Igal rahaturufondil on kehtestatud usaldusväärsed stressitestimise protsessid, mis võimaldavad tuvastada võimalikke sündmusi ja tulevasi muutusi majandustingimustes, mis võivad rahaturufondi ebasoodsalt mõjutada. Rahaturufondi valitseja teostab regulaarselt stressitestimisi ning töötab välja tegevuskavasid erinevate võimalike stsenaariumide jaoks.

   Stressitestid põhinevad objektiivsetel kriteeriumidel ja nende käigus kaalutakse tõsiste, kuid realiseeruda võivate stsenaariumide mõjusid. Stressitesti stsenaariumides võetakse arvesse vähemalt võrdlusparameetreid, sealhulgas järgmisi tegureid:

   (a) hüpoteetilised muutused rahaturufondi portfellis hoitava vara likviidsustasemes;

   (b) hüpoteetilised muutused rahaturufondi portfellis hoitava vara krediidiriski tasemes, sealhulgas krediidi- ja reitingusündmused;

   (c) hüpoteetilised liikumised intressimäärades;

   (d) hüpoteetilised tagasivõtmistasemed.

2. Lisaks mõõdavad stressitestid püsiva puhasväärtusega rahaturufondide puhul erinevust osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse ja osaku või aktsia puhasväärtuse vahel erinevate stsenaariumide lõikes, sealhulgas võttes arvesse erinevuse mõju puhasväärtuse puhvrile.

3. Kui stressitestide tulemused paljastavad rahaturufondis puudujääke, võtab rahaturufondi valitseja tarvitusele meetmed, mis tugevdavad rahaturufondi usaldusväärsust, sealhulgas fondi varade likviidsust või kvaliteeti.

4. Stressitestide sageduse määrab kindlaks rahaturufondi valitseja juhatus pärast kaalumist, milline on turutingimustest lähtudes sobiv ja mõistlik vahemik ning milliseid muutusi võib ette näha rahaturufondi portfellis. Stressitestimise sagedus peab olema vähemalt kord aastas.

5. Rahaturufondi valitseja juhatusele esitatakse läbivaatamiseks stressitestimise tulemusi sisaldav üksiksajalik aruanne. Juhatus teeb muudatusi esitatud tegevuskavva, kui see on vajalik, ja kiidab lõpliku tegevuskava heaks.

   Stressitestimise tulemusi ja tegevuskava sisaldav üldine aruanne koostatakse kirjalikult ning seda säilitatakse vähemalt viis aastat.

6. Stressitestimise tulemusi sisaldav aruanne esitatakse rahaturufondi ja fondivalitseja pädevatele asutustele. Pädevad asutused saadavad aruande ESMA-le.

7. ESMA annab välja suunised, et kehtestada stressitestide stsenaariumide võrdlusparameetrid, mida stressitestid peavad sisaldama, võttes arvesse lõikes 1 loetletud tegureid. Suunised ajakohastatakse vähemalt kord aastas võttes arvesse viimaseid arenguid turul.

IV peatükk
Vara hindamise eeskirjad

Artikkel 26
Rahaturufondide vara hindamine

1. Rahaturufondi vara hinnatakse vähemalt igapäevaselt.

2. Rahaturufondi vara hinnatakse turuhinnas alati, kui see on võimalik.

3. Vara turuhinnas hindamisel lähtutakse ostu- ja müügihinna konservatiivsemast poolest, välja arvatud juhul, kui asutus saab sulgeda oma positsiooni parima ostu- ja müügihinna keskmise hinnaga.

   Vara turuhinnas hindamise puhul kasutatakse vaid kvaliteetseid turuandmeid. Turuandmete kvaliteeti hinnatakse kõikide järgmiste tegurite põhjal::

   (a) vastaspoolte arv ja kvaliteet;

   (b) kõnealuse vara turu maht ja käive;

   (c) emissiooni maht ja kui suurt osa emissioonist kavatseb rahaturufond osta või müüa.

4. Kui vara ei ole võimalik turuhinnas hinnata või turuandmed ei ole piisavalt kvaliteetsed, kasutatakse rahaturufondi vara hindamisel konservatiivset mudelipõhist hindamist.

   Mudel hindab täpselt vara sisemist väärtust, toetudes järgmistele ajakohastele põhiteguritele:

   (a) kõnealuse vara turu maht ja käive;

   (b) emissiooni maht ja kui suurt osa emissioonist kavatseb rahaturufond osta või müüa;

   (c) varaga seotud tururisk, intressimäärarisk ja krediidirisk.

   Kui vara hinnatakse mudelipõhiselt, siis ei kasutata amortiseeritud soetusmaksumusel põhinevaid hindamismudeleid.

5. Lisaks lõigetes 2 ja 3 osutatud vara turuhinnas hindamisele ja lõikes 4 osutatud vara mudelipõhisele hindamisele võib püsiva puhasväärtusega rahaturufondi varasid hinnata amortiseeritud soetusmaksumuse meetodil.

Artikkel 27
Osaku või aktsia puhasväärtuse arvutamine

1. Osaku või aktsia puhasväärtust arvutatakse nii, et lahutatakse rahaturufondi kõikide varade summast selle fondi kõikide kohustuste summa, kusjuures varade väärtus on hinnatud kas turuhinnas või mudelipõhiselt, ning jagatakse saadud tulemus rahaturufondi ringlusse lastud osakute või aktsiate arvuga.

   Osaku või aktsia puhasväärtus arvutatakse iga rahaturufondi kohta, sõltumata sellest, kas tegemist on püsiva puhasväärtusega rahaturufondiga või mitte.

2. Osaku või aktsia puhasväärtus ümardatakse lähima baaspunktini või samaväärse ühikuni, kui vara puhasväärtus avaldatakse rahaühikus.

3. Rahaturufondi osaku või aktsia puhasväärtus arvutatakse vähemalt kord päevas.

4. Osaku või aktsia püsiv puhasväärtus arvutatakse nii, et lahutatakse püsiva puhasväärtusega rahaturufondi kõikide varade summast selle fondi kõikide kohustuste summa, kusjuures varade väärtus on hinnatud amortiseeritud soetusmaksumuse meetodil, ning jagatakse saadud tulemus püsiva puhasväärtusega rahaturufondi ringlusse lastud osakute või aktsiate arvuga.

5. Püsiva puhasväärtusega rahaturufondi osaku või aktsia püsivat puhasväärtust võib ümardada lähima protsendipunktini või samaväärse ühikuni, kui vara puhasväärtus avaldatakse rahaühikus.

6. Püsiva puhasväärtusega rahaturufondi osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse ning osaku või aktsia puhasväärtuse vahelise erinevuse üle teostatakse pidevat järelevalvet.

Artikkel 28
Emiteerimis- ja tagasivõtuhind

1. Rahaturufondi osakud või aktsiad emiteeritakse ja võetakse tagasi hinnaga, mis on võrdne rahaturufondi osaku või aktsia puhasväärtusega.

2. Erandina lõikest 1 emiteeritakse püsiva puhasväärtusega rahaturufondi osakud või aktsiad ja võetakse need tagasi hinnaga, mis on võrdne rahaturufondi osaku või aktsia püsiva puhasväärtusega..

V peatükk
Erinõuded püsiva puhasväärtusega rahaturufondidele

Artikkel 29
Täiendavad nõuded püsiva puhasväärtusega rahaturufondidele

1. Rahaturufond ei kasuta vara hindamiseks amortiseeritud soetusmaksumuse meetodit, ei reklaami osaku või aktsia püsivat puhasväärtust, ei ümarda osaku või aktsia püsivat puhasväärtust lähima protsendipunktini ega selle ekvivalendini, kui vara puhasväärtus avaldatakse rahaühikus, välja arvatud juhul, kui sellele rahaturufondile on selgesõnaliselt antud volitused tegutseda püsiva puhasväärtusega rahaturufondina.

2. Püsiva puhasväärtusega rahaturufond peab vastama kõikidele järgmistele lisanõuetele:

   (a) rahaturufond on loonud puhasväärtuse puhvri vastavalt artikli 30 nõuetele;

   (b) püsiva puhasväärtusega rahaturufondi pädev asutus on rahul rahaturufondi üksikasjaliku kavaga, milles määratletakse puhvri kasutamise viisid vastavalt artiklile 31;

   (c) püsiva puhasväärtusega fondi pädev asutus on rahul rahaturufondi puhvri täiendamise meetoditega ning selle üksuse majandusliku seisuga, kes peaks kavatsuste kohaselt täiendamist rahastama;

   (d) püsiva puhasväärtusega rahaturufondi tingimustes või põhikirjas nähakse ette selge menetlus fondi ümberkujundamiseks rahaturufondiks, millel ei ole lubatud kasutada amortiseeritud soetusmaksumuse arvestus- ja ümardamismeetodeid;

(e) püsiva puhasväärtusega rahaturufondi ja fondivalitseja juhtimisstruktuurid on selged ja läbipaistvad ning võimaldavad ühemõtteliselt tuvastada ja määrata kohustusi erinevatele juhtimistasanditele;

(f) püsiva puhasväärtusega rahaturufond on välja töötanud selged ja tõhusad kommunikatsioonivahendid, mis tagavad investoritele kiire teabe seoses puhasväärtuse puhvri kasutamise või täiendamise ning püsiva puhasväärtusega rahaturufondi ümberkujundamise kohta;

(g) püsiva puhasväärtusega rahaturufondi tingimustes või põhikirjas on selgelt sätestatud, et püsiva puhasväärtusega rahaturufond ei tohi saada välist toetust mujalt kui puhasväärtuse puhvri kaudu.

Artikkel 30
Puhasväärtuse puhver

1. Iga püsiva puhasväärtusega rahaturufond peab looma puhasväärtuse puhvri, mis moodustab igal ajal vähemalt 3 % püsiva puhasväärtusega rahaturufondi varade koguväärtusest, ja selle säilitama. Püsiva puhasväärtusega rahaturufondi varade koguväärtus arvutatakse rahaturufondi kõikide varade väärtuste summana, mis määratakse artikli 26 lõike 3 või 4 alusel.

   Puhasväärtuse puhvrit kasutatakse ainult selleks, et katta erinevust püsiva puhasväärtusega rahaturufondi osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse ja püsiva puhasväärtusega rahaturufondi osaku või aktsia puhasväärtuse vahel vastavalt artiklile 31.

2. Puhasväärtuse puhvris olevaid summasid ei võeta arvesse püsiva puhasväärtusega rahaturufondi vara puhasväärtuse või püsiva vara puhasväärtuse arvutamisel.

3. Puhasväärtuse puhver moodustatakse üksnes rahast.

4. Puhasväärtuse puhvrit hoitakse kaitstud reservikontol, mis avatakse rahaturufondi nimel ja tema eest artikli 11 punkti c nõuetele vastavas krediidiasutuses.

   Reservikonto on eraldatud rahaturufondi kõikidest muudest kontodest, rahaturufondi valitseja kontodest, krediidiasutuse muude klientide kontodest ja puhasväärtuse puhvrit rahastavate muude üksuste kontodest.

   Reservikontot või reservikontol olevaid summasid ei tohi pantida, kinni pidada ega tagatisena kasutada. Kui rahaturufondi valitseja või krediidiasutus, kus konto avati, või puhasväärtuse puhvrit rahastanud üksus muutub maksejõuetuks, ei jagata reservikontot maksejõuetu üksuse võlausaldajate vahel ega realiseerita nende heaks.

5. Reservikontot kasutatakse ainult rahaturufondi heaks. Reservikontolt tohib vahendeid üle kanda ainult artikli 31 lõike 2 punktis b ja artikli 31 lõike 3 punktis a sätestatud tingimustel.

6. Püsiva puhasväärtusega rahaturufondi depositoorium kontrollib, et iga reservikontolt tehtav ülekanne vastaks käesoleva peatüki sätetele.

7. Püsiva puhasväärtusega rahaturufond sõlmib selge ja üksikasjaliku kirjaliku kokkuleppe üksusega, mille ülesandeks on puhasväärtuse puhvri täiendamise rahastamine. Kokkuleppes peab olema sõnaselgelt välja toodud kohustus täiendamist rahastada ja nõue, et üksus rahastaks täiendamist oma finantsvahendeid kasutades.

Täiendamist käsitleva kokkuleppe üksikasjad ja täiendamist eeldatavalt rahastava üksuse andmed avalikustatakse püsiva puhasväärtusega rahaturufondi tingimustes või põhikirjas.

Artikkel 31
Puhasväärtuse puhvri kasutamine

1. Puhasväärtuse puhvrit võib kasutada üksnes märkimiste ja tagasivõtmiste korral, et tasakaalustada erinevust osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse ja osaku või aktsia puhasväärtuse vahel.

2. Lõike 1 kohaldamisel seoses märkimistega:

   (a) kui püsiv vara puhasväärtus, millega osak või aktsia on märgitud, on kõrgem kui osaku või aktsia puhasväärtus, kantakse positiivne vahe reservikonto kreeditisse;

   (b) kui püsiv vara puhasväärtus, millega aktsia või osak on märgitud, on madalam kui vara puhasväärtus, debiteeritakse negatiivne vahe reservikontolt.

3. Lõike 1 kohaldamisel seoses tagasivõtmistega:

   (a) kui püsiv puhasväärtus, millega osak või aktsia tagasi võetakse, on suurem kui osaku või aktsia puhasväärtus, debiteeritakse negatiivne vahe reservikontolt;

   (b) kui püsiv puhasväärtus, millega osak või aktsia tagasi võetakse, on väiksem kui osaku või aktsia puhasväärtus, kantakse positiivne vahe reservikonto kreeditisse.

Artikkel 32
Eskalatsioonimenetlus

1. Püsiva puhasväärtusega rahaturufond kehtestab ja rakendab eskalatsioonimenetluse, millega tagatakse, et osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse ja osaku või aktsia puhasväärtuse negatiivse vahega tegelevad õigeaegselt isikud, kes on pädevad fondi nimel tegutsema.

2. Eskalatsioonimenetluses nähakse ette, et:

   (a) kui negatiivne vahe ulatub 10 baaspunktini või on vara puhasväärtuse avaldamisel rahaühikus sellega võrdväärne, teavitatakse sellest püsiva puhasväärtusega rahaturufondi valitseja kõrgemat juhtkonda;

   (b) kui negatiivne vahe ulatub 15 baaspunktini või on vara puhasväärtuse avaldamisel rahaühikus sellega võrdväärne, teavitatakse sellest püsiva puhasväärtusega rahaturufondi valitseja juhatust, püsiva puhasväärtusega rahaturufondi pädevaid asutusi ja ESMAt;

   (c) pädevad isikud annavad hinnangu negatiivse vahe põhjusele ja võtavad asjakohased meetmed negatiivse mõju vähendamiseks.

Artikkel 33
Puhasväärtuse puhvri täiendamine

1. Iga kord, kui puhasväärtuse puhvri summa langeb alla 3 %, tuleb seda täiendada.

2. Kui puhasväärtuse puhvrit ei ole täiendatud ja puhasväärtuse puhvri summa jääb üheks kuuks 10 baaspunkti võrra alla artikli 30 lõikes 1 nõutud 3 %, lakkab

rahaturufond olemast püsiva puhasväärtusega rahaturufond ja tal keelatakse amortiseeritud soetusmaksumuse või ümardamismeetodite kasutamine.

Püsiva puhasväärtusega rahaturufond teavitab kõiki investoreid sellest viivitamatult kirjalikult selgel ja arusaadaval viisil.

Artikkel 34
Pädeva asutuse volitused seoses puhasväärtuse puhvriga

1. Püsiva puhasväärtusega rahaturufondi pädevat asutust teavitatakse viivitamatult, kui puhasväärtuse puhvri summa langeb madalamale kui 3 %.

2. Püsiva puhasväärtusega rahaturufondi pädevat asutust ja ESMAt teavitatakse viivitamatult, kui puhasväärtuse puhvri summa langeb 10 baaspunkti võrra alla artikli 30 lõikes 1 nõutud 3 %.

3. Pärast lõikes 1 osutatud teavitamist jälgib pädev asutus püsiva puhasväärtusega rahaturufondi tähelepanelikult.

4. Pärast lõikes 2 kirjeldatud teavitamist kontrollib pädev asutus, kas puhasväärtuse puhvrit on täiendatud või on rahaturufond lõpetanud oma tegevuse püsiva puhasväärtusega rahaturufondina ja on oma investoreid sellest teavitanud.

VI peatükk
Väline toetus

Artikkel 35
Väline toetus

1. Püsiva puhasväärtusega rahaturufond ei tohi saada välist toetust mingis muus vormis või muudel tingimustel, kui on sätestatud artiklites 30–34.

2. Rahaturufondidel, mis ei ole püsiva puhasväärtusega rahaturufondid, ei ole lubatud saada välist toetust, välja arvatud artiklis 36 sätestatud tingimustel.

3. Väline toetus tähendab kolmanda isiku pakutud otsest või kaudset toetust, mis on ette nähtud rahaturufondi likviidsuse tagamiseks või rahaturufondi osaku või aktsia puhasväärtuse stabiliseerimiseks, või millel oleks tegelikult selline tulemus.

   Väline toetus hõlmab:

   (a) kolmanda isiku rahaeraldisi;

   (b) rahaturufondi varade ostmist kolmanda isiku poolt kõrgendatud hinnaga;

   (c) rahaturufondi osakute või aktsiate ostmist kolmanda isiku poolt, et tagada fondi likviidsus;

   (d) kolmanda isiku antud ükskõik millist otsest või kaudset garantiid, tagatist või toetuskirja rahaturufondi kasuks;

   (e) kolmanda isiku mis tahes tegevust, mille otsene või kaudne eesmärk on rahaturufondi likviidsusprofiili ja osaku või aktsia puhasväärtuse säilitamine.

Artikkel 36
Erakorralised asjaolud

1. Erakorraliste asjaolude puhul, mis on tingitud süstemaatilistest mõjutajatest või ebasoodsast turuolukorrast, võib pädev asutus lubada rahaturufondil, mis ei ole püsiva puhasväärtusega rahaturufond, saada artiklis 35 osutatud välist toetust, mis on ette nähtud rahaturufondi likviidsuse tagamiseks või rahaturufondi osaku või aktsia puhasväärtuse stabiliseerimiseks, või millel oleks tegelikult selline tulemus, ning seda juhul, kui on täidetud kõik alljärgnevad tingimused:

   (a) rahaturufond põhjendab nõuetekohaselt vajadust saada välist toetust ja tõestab vaieldamatute tõendite abil tungivat vajadust saada välist toetust;

   (b) välise toetuse summa ja selle kättesaadavuse periood on piiratud;

   (c) pädev asutus on veendunud, et välise toetuse andja finantsseisund on kindel ja tal on piisavalt rahalisi vahendeid, et tulla toime toetuse andmise tulemusel tekkida võivate võimalike kahjude ebasoodsa mõjuga.

2. Lõike 1 punkti c kohaldamisel tuleb juhul, kui välise toetuse andja on üksus, kelle üle teostatakse usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, taotleda selle üksuse järelevalveasutuse nõusolekut tagamaks, et pärast toetuse andmist jääb üksusele piisavalt omavahendeid ja toetus vastab üksuse riskijuhtimissüsteemi nõuetele.

3. Kui lõikes 1 osutatud tingimused välise toetuse saamiseks on täidetud, teavitab rahaturufond kõiki investoreid sellest viivitamatult kirjalikult selgel ja arusaadaval viisil.

VII peatükk
Läbipaistvusnõuded

Artikkel 37
Läbipaistvus

1. Rahaturufond peab igas välis- või sisedokumendis, aruandes, teatises, reklaamis, kirjas või mis tahes muus tema enda või tema valitseja välja antud kirjalikus dokumendis, mis on adresseeritud või suunatud võimalikele investoritele, osanikele, aktsionäridele või rahaturufondi või selle valitseja pädevatele asutustele, selgelt näitama, kas ta on lühiajaline või standardne rahaturufond.

   Püsiva puhasväärtusega rahaturufond peab igas välis- või sisedokumendis, aruandes, teatises, reklaamis, kirjas või muus tema enda või tema valitseja välja antud kirjalikus dokumendis, mis on adresseeritud või suunatud võimalikele investoritele, osanikele, aktsionäridele või rahaturufondi või selle valitseja pädevatele asutustele, selgelt näitama, et ta on püsiva puhasväärtusega rahaturufond.

2. Igas rahaturufondi turunduseesmärgil kasutatavas dokumendis peavad olema selgelt välja toodud järgmised väited:

   (a) et rahaturufond ei ole garanteeritud investeering;

   (b) et rahaturufond ei toetu rahaturufondi likviidsuse tagamisel või osaku või aktsia puhasväärtuse stabiliseerimisel välisele toetusele;

   (c) et põhisumma kaotuse riski kannab investor.

3. Üheski rahaturufondi või selle valitseja teatises investoritele või võimalikele investoritele ei tohi mingil viisil mõista anda, et investeering rahaturufondi osakutesse või aktsiatesse on garanteeritud.

4. Rahaturufondi investoritele tuleb selgelt teada anda, millist meetodit või meetodeid rahaturufond kasutab rahaturufondi varade väärtuse hindamiseks ja vara puhasväärtuse arvutamiseks.

5. Lisaks lõigete 1–4 kohaselt antud teabele peab püsiva puhasväärtusega rahaturufond investoritele ja võimalikele investoritele arusaadavalt selgitama, kuidas kasutatakse amortiseeritud soetusmaksumuse meetodit ja/või ümardamist. Püsiva puhasväärtusega rahaturufond peab välja tooma oma puhasväärtuse puhvri summa, osaku või aktsia püsiva puhasväärtuse tasakaalustamise menetluse ja osaku või aktsia puhasväärtuse ning selgitama arusaadavalt puhvri rolli ja sellega seotud riske. Püsiva puhasväärtusega rahaturufond peab selgelt välja tooma oma puhasväärtuse puhvri täiendamise viisid ja üksuse, mille ülesandeks on täiendamise rahastamine. Ta peab investoritele kättesaadavaks tegema kogu teabe artikli 29 lõike 2 punktides a–g sätestatud tingimuste täitmise kohta.

Artikkel 38
Pädevale asutusele esitatavad aruanded

1. Rahaturufondi valitseja peab iga valitsetava rahaturufondi kohta vähemalt korra kvartalis esitama rahaturufondi pädevale asutusele aruande. Taotluse korral peab valitseja andma teavet ka valitseja pädevale asutusele, kui see ei ole sama kui rahaturufondi pädev asutus.

2. Lõike 1 alusel esitatav teave sisaldab järgmisi punkte:

   (a) rahaturufondi liik ja iseloom;

   (b) portfelli näitajad, nagu varade koguväärtus, vara puhasväärtus, kaalutud keskmine tähtaeg, kaalutud keskmine järelejäänud tähtaeg, jaotus tähtaja lõikes, likviidsus ja tootlus;

   (c) puhasväärtuse puhvri suurus ja kujunemine;

   (d) stressitestide tulemused;

   (e) teave rahaturufondi portfellis olevate varade kohta:

      (i) iga vara kirjeldus, sh nimetus, riik, väljaandja kategooria, risk või lõpptähtaeg ja määratud sisereitingud;

      (ii) vara liik, sh vastaspoole andmed tuletisinstrumentide või pöördrepolepingute puhul;

   (f) teave rahaturufondi kohustuste kohta, mis sisaldab järgmiseid punkte:

      (i) investori asukohariik;

      (ii) investori kategooria;

      (iii) märkimis- ja tagasivõtmistegevus.

   Vajaduse korral ja piisavate põhjenduste olemasolul võivad pädevad asutused nõuda täiendavat teavet.

3. ESMA töötab välja rakenduslike tehniliste standardite eelnõud, et kehtestada aruande vorm, mis sisaldab kogu lõikes 2 loetletud teavet.

Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud rakenduslikud tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1095/2010 artikliga 15.

4. Pädevad asutused edastavad ESMA-le kogu käesoleva artikli alusel saadud teabe ja muud rahaturufondi või selle valitsejaga käesoleva määruse põhjal vahetatud teavitused või teabe. Asjaomane teave edastatakse ESMA-le hiljemalt 30 päeva jooksul pärast aruandluskvartali lõppu.

ESMA kogub teavet, et luua keskne andmebaas kõikidest liidus loodud, valitsetavatest või turustatavatest rahaturufondidest. Euroopa Keskpangal on juurdepääsuõigus sellele andmebaasile ainult statistiliste andmete saamiseks.

VIII peatükk
Järelevalve

Artikkel 39
Pädevate asutuste teostatav järelevalve

1. Pädevad asutused teostavad pidevat järelevalvet käesoleva määruse täitmise üle.

2. Rahaturufondi pädev asutus vastutab järelevalve eest II–VII peatükis sätestatud eeskirjade täitmise üle.

3. Rahaturufondi pädev asutus vastutab järelevalve eest fonditingimustes või põhikirjas sätestatud kohustuste ja avaliku pakkumise prospektis sätestatud kohustuste täitmise üle, mis peavad olema kooskõlas käesoleva määrusega.

4. Valitseja pädev asutus vastutab järelevalve eest valitseja menetluste ja töökorralduse asjakohasuse üle, et rahaturufondi valitseja oleks võimeline täitma kõikide tema valitsetavate rahaturufondide moodustamise ja tegevusega seotud kohustusi ja eeskirju.

5. Pädevad asutused teostavad järelevalvet nende territooriumil loodud või turustatavate eurofondide või alternatiivsete investeerimisfondide üle tagamaks, et need ei kasuta rahaturufondi nimetust ega ei esitle ennast rahaturufondina, kui nad ei vasta käesoleva määruse tingimustele.

Artikkel 40
Pädevate asutuste volitused

1. Pädevatel asutustel on kõik järelevalve- ja uurimisvolitused, mida on vaja oma ülesannete täitmiseks käesoleva määruse kohaselt.

2. Direktiivi 2009/65/EÜ ja direktiivi 2011/61/EL alusel pädevatele asutustele antud volitusi kasutatakse samuti käesoleva määruse kohaselt.

Artikkel 41
ESMA volitused ja pädevus

1. ESMA-l on talle käesoleva määrusega antud ülesannete täitmiseks vajalikud volitused.

2. ESMA kasutab direktiivi 2009/65/EÜ ja direktiivi 2011/61/EL kohaseid volitusi ka käesoleva määruse alusel ja vastavalt määrusele (EÜ) nr 45/2001.

3. Määruse (EL) nr 1095/2010 kohaldamisel kuulub käesolev määrus mis tahes hilisemate õiguslikult siduvate liidu õigusaktide hulka, milles sätestatakse määruse (EL) nr 1095/2010 artikli 1 lõikes 2 nimetatud asutusele antud ülesanded.

Artikkel 42
Asutustevaheline koostöö

1. Rahaturufondi pädev asutus ja valitseja pädev asutus, kui need ei ole sama asutus, teevad omavahel koostööd ja vahetavad teavet käesoleva määrusega sätestatud kohustuste täitmiseks.

2. Pädevad asutused ja ESMA teevad omavahel koostööd käesoleva määrusega sätestatud kohustuste täitmisel vastavalt määrusele (EL) nr 1095/2010.

3. Pädevad asutused ja ESMA vahetavad kogu teavet ja dokumente, mis on vajalikud käesoleva määrusega sätestatud kohustuste täitmiseks vastavalt määrusele (EL) nr 1095/2010 eelkõige käesoleva määruse rikkumiste kindlakstegemiseks ja parandamiseks.

IX peatükk
Lõppsätted

Artikkel 43
Nõuded olemasolevatele eurofondidele ja alternatiivsetele investeerimisfondidele

1. Kuue kuu jooksul pärast käesoleva määruse jõustumist peab olemasolev eurofond või alternatiivne investeerimisfond, mis investeerib lühiajalistesse varadesse ja mille omaette või kumulatiivne eesmärk on tagada rahaturu intressimääradele vastav kasum või säilitada investeeringu väärtus, esitama oma pädevale asutusele taotluse koos kõigi käesoleva määruse nõuetele vastavust tõendavate dokumentide ja vajalike tõenditega.

2. Hiljemalt kahe kuu jooksul pärast taotluse kättesaamist annab pädev asutus hinnangu, kas eurofond või alternatiivne investeerimisfond vastab artiklitest 3 ja 4 lähtudes käesolevale määrusele. Pädev asutus teeb otsuse ja teavitab sellest viivitamatult asjaomast eurofondi või alternatiivset investeerimisfondi.

3. Erandina artikli 30 lõike 1 esimesest lausest loob olemasolev eurofond või alternatiivne investeerimisfond, mis vastab artikli 2 lõikes 10 sätestatud püsiva puhasväärtusega rahaturufondi määratluse kriteeriumidele, puhasväärtuse puhvri, mis sisaldab vähemalt järgmist:

   (a) 1 % püsiva puhasväärtusega rahaturufondi varade koguväärtusest, ühe aasta jooksul alates käesoleva määruse jõustumisest;

   (b) 2% püsiva puhasväärtusega rahaturufondi varade koguväärtusest, kahe aasta jooksul alates käesoleva määruse jõustumisest;

   (c) 3% püsiva puhasväärtusega rahaturufondi varade koguväärtusest, kolme aasta jooksul alates käesoleva määruse jõustumise kuupäevast.

4. Käesoleva artikli lõike 3 kohaldamisel tõlgendatakse artiklites 33 ja 34 viidet 3 %-le viitena vastavalt lõike 3 punktides a, b ja c osutatud puhasväärtuse puhvri summadele.

Artikkel 44
Delegeeritud volituste rakendamine

1. Komisjonile antakse õigus võtta vastu delegeeritud õigusakte käesolevas artiklis sätestatud tingimustel.

2. Õigus võtta vastu artiklites 13 ja 19 osutatud delegeeritud õigusakte antakse komisjonile määramata ajaks alates käesoleva määruse jõustumise kuupäevast.

3. Euroopa Parlament ja nõukogu võivad artiklites 13 ja 19 osutatud volituste delegeerimise igal ajal tagasi võtta. Tagasivõtmise otsusega lõpetatakse otsuses nimetatud volituste delegeerimine. Otsus jõustub järgmisel päeval pärast selle avaldamist *Euroopa Liidu Teatajas* või otsuses nimetatud hilisemal kuupäeval. See ei mõjuta juba jõustunud delegeeritud õigusaktide kehtivust.

4. Niipea kui komisjon on delegeeritud õigusakti vastu võtnud, teeb ta selle üheaegselt teatavaks Euroopa Parlamendile ja nõukogule.

5. Delegeeritud õigusakt, mis on vastu võetud kooskõlas artiklitega 13 ja 19, jõustub ainult juhul, kui Euroopa Parlament ega nõukogu ei ole esitanud vastuväiteid kahe kuu jooksul pärast kõnealusest õigusaktist teatamist Euroopa Parlamendile ja nõukogule või kui Euroopa Parlament ja nõukogu on mõlemad enne nimetatud ajavahemiku lõppemist komisjonile teatanud, et nad ei kavatse vastuväiteid esitada. Kõnealust ajavahemikku võib Euroopa Parlamendi või nõukogu taotluse korral kahe kuu võrra pikendada.

Artikkel 45
Läbivaatamine

Komisjon vaatab hiljemalt kolm aastat pärast käesoleva määruse jõustumist läbi käesoleva määruse asjakohasuse usaldatavusnõuete seisukohast ja majanduslikust seisukohast. Läbivaatamisel keskendutakse eelkõige püsiva puhasväärtuse puhvri toimimisele ning püsiva puhasväärtuse puhvri toimimisele selliste püsiva puhasväärtusega rahaturufondide puhul, kes võivad tulevikus kontsentreerida oma portfellid liikmesriikide emiteeritud või tagatud võlakohustustele. Läbivaatamise käigus:

(a) analüüsitakse käesoleva määruse kohaldamisel saadud kogemusi ning määruse mõju liidus tegutsevatele investoritele, rahaturufondidele ja rahaturufondide valitsejatele;

(b) hinnatakse rahaturufondide rolli liikmesriikide emiteeritud või tagatud võlakohustuste ostmisel;

(c) võetakse arvesse liikmesriikide emiteeritud või tagatud võlakohustuste eriomadusi ning rolli, mis võlakohustustel on liikmesriikide rahastamisel;

(d) võetakse arvesse määruse (EL) nr 575/2013 artikli 509 lõikes 3 osutatud aruannet;

(e) võetakse arvesse regulatiivseid suundumusi rahvusvahelisel tasandil.

Läbivaatamise tulemused esitatakse Euroopa Parlamendile ja nõukogule koos asjakohaste muudatusettepanekutega.

Artikkel 46
Jõustumine

Käesolev määrus jõustub kahekümnendal päeval pärast selle avaldamist *Euroopa Liidu Teatajas*.

Käesolev määrus on tervikuna siduv ja vahetult kohaldatav kõikides liikmesriikides.

Brüssel,

Euroopa Parlamendi nimel	*Nõukogu nimel*
president	*eesistuja*